

GLASS-STEAGALL IKKE EU-FASCISME

Vi skal have ændret den økonomiske politik, inden vi får en global gentagelse af den fascisme Europa gennemlevede i 30'erne. Vi må stoppe EU-dikterede nedskæringer, bankunion, bankhjælpepakker i form af bail-out og bail-in, og i stedet iværksætte en Glass/Steagall-

bankopdeling og et opbygningsprogram for realøkonomien.

Vi skal have en moderne version af den anti-fascistiske politik, som præsident Roosevelt gennemførte i USA, og som formåede at bringe USA ud af depressionen – uden at den ameri-

kanske befolkning måtte ofre deres frihed eller liv.

Schiller Instituttet fremlægger denne moderne version af Roosevelts program i denne kampagne-avis som det program, som Schiller Instituttets Venner går til valg på i København og Aarhus.

Læs side 2-7

VI HAR LØSNINGEN PÅ DEN ØKONOMISKE KRISE

1

GLASS-STEAGALL BANKOPDELING

Skatteydere og bankkunder skal ikke betale for bankers spillegæld.

Læs side 6-7

2

NYT KREDITSYSTEM

Statskreditter til produktive investeringer og økonomisk udvikling.

Læs side 8-9

3

INFRASTRUKTUR FUSIONSØKONOMI

Transformér økonomien med visionære projekter og fusionskraft.

Læs side 10,11, bagside

BANKUNIONEN VIL TAGE DINE PENGE OG DIT LIV

Hjalmar Schacht
Hitlers finansminister

Mario Draghi
Direktør, ECB

EU og Barack Obama fungerer som lakajer for finansverdenen og er derfor i gang med at gennemføre finansverdenens forslag til, hvad der skal gøres: Morderiske nedskæringer i de forskellige nationaløkonomier, som man allerede er gået i gang med, og som betyder voksende dødelighed, og dertil forberedelsen af en kombineret bail-out, det vil

sige bankredningspakker, og bail-in, konfiskering af bankkundernes penge, som man så det i Cypren.

Finansverdenen, EU og Den europæiske Centralbank, ECB, vil have en bankunion og et fælles banktilsyn på plads hurtigst muligt, så alle landene og deres befolkninger hæfter solidarisk for bankernes gæld. Så kan man gennemtvinge

en nedskæringspolitik for hele den europæiske befolkning og samtidig lovliggøre en konfiskering af befolkningens bankindeståender og pensioner, i et håbløst forsøg på at dække bankernes spillegæld.

Læs side 2-7

SCHILLER INSTITUTTETS VENNER KANDIDATER TIL KV 2013 - sive.dk

Læs side 3

Glass/Steagall – ikke EU-fascisme

af formand Tom Gillesberg på vegne af SIVE-kandidaterne

Danmark og resten af den vestlige verden står over for det finansielle systems snarlige sammenbrud, der er større og værre end det sammenbrud, vi så i 2007-2008. De mange hjælpepakker til bank- og finansverdenen man siden har søsat, inklusive de 85 mia. dollars (470 mia. kr.), som den amerikanske centralbank hver måned understøtter finansmarkedet med, har intet løst. Man har ikke stoppet den ødelæggende finansspekulation, men blot givet finansverdenen flere penge at spille for. Derfor vil finanssystemet ikke overleve i sin nuværende form.

Der er to bud på, hvordan systemet skal reddes denne gang. EU og Barack Obama fungerer som lakajer for finansverdenen og er derfor i gang med at gennemføre finansverdenens forslag til, hvad der skal gøres: Morderiske nedskæringer i de forskellige nationaløkonomier, som man allerede er gået i gang med, der betyder voksende dødelighed, og dertil forberedelsen af en kombineret bail-out, det vil sige bankhjælpepakker, og bail-in, konfiskering af bankkundernes penge, som man så det i Cypren. Finansverdenen, EU og ECB vil have en bankunion og et fælles banktilsyn på plads hurtigst muligt, så alle landene og deres befolkninger hæfter solidarisk for bankernes gæld. Så kan man gennemføre en nedskæringspolitik for hele den europæiske befolkning, og samtidig lovliggøre en konfiskering af befolkningens bankindeståender og pensioner, i et håbløst forsøg på at dække bankernes kæmpe tab.

Denne politik er en gentagelse af 1930'ernes, hvor Europas finansverden og elite valgte en fascistisk økonomisk politik, der ofrede befolkningerne og deres frihed. Man gennemtrumfede den fascisme, som man mente var den mest effektive økonomiske politik – baseret på et menneskesyn, hvor man betragter mennesker som ressourceforbrugende dyr, som der er for mange af, og som derfor gerne skal reduceres i antal.

Denne misantropiske politik støttes i dag af verdens ledende finansielle kredse – med det britiske kongehus i spidsen, hvor dronning Elizabeth II og prins Philip, der som bekendt grundlagde Verdensnaturfonden sammen med

eksnazisten prins Bernhard, længe har slået til lyd for en drastisk reduktion af jordens befolkning fra de nuværende syv mia. til to mia., én eller mindre. Storbritannien er gået i spidsen internationalt for at gennemføre denne politik under dække af påstande, som at »der er grænser for vækst« og at »Jorden har en begrænset bæredygtighed«. Det er en direkte videreførelse af Det britiske Imperiums brutale og morderiske affolkningspolitik i dets kolonier.

Samtidigt har EU, i stedet for at lave en fælles strategi for at opbygge Sydeuropa, Nordafrika og Mellemøsten (se Schiller Instituttets program på www.schillerinstitut.dk/drupal/node/660), forsøgt at forhindre store vand- og infrastrukturprojekter, og i stedet erstatte dem med ineffektive og primitive teknologier, med udgangspunkt i en miljø- og klimadagsorden.

Når så mennesker fra Afrika og Mellemøsten forsøger at krydse Middelhavet i livsfarlige plimsolere, så bliver de ladet i stikken og drukner, fordi skibe, der hører hjemme i EU, ikke tør hjælpe dem,

også ved, at det meste af EU's befolkning ser passivt til, mens man er i gang med at gøre dele af EU til »åbne koncentrationslejre«, hvor en voksende del befolkningen er holdt op med at leve og i stedet venter på at dø. Det gælder ikke kun Grækenland og Cypren, hvor de unge står i kø for at komme væk, men også andre dele af Sydeuropa. Som den portugisiske digter Manuel Alegre advarer (se side 7), så vil vi, som det skete i 30'erne, selv lide samme skæbne, hvis vi ikke gør modstand i tide.

Vi skal derfor vælge den anden mulighed, som er en moderne version af den anti-fascistiske politik, som præsident Roosevelt gennemførte i USA, og som formåede at bringe USA ud af depressionen i 1930'erne – uden at den amerikanske befolkning måtte ofre deres frihed eller liv. Det var en politik, som efter Anden Verdenskrig fik stor betydning for Europas opbygning. Den var bygget på det modsatte menneskesyn end det, der fik lov til at dominere i Europa i 1930'erne. Schiller Instituttet fremlægger en moderne version af Roosevelts program i denne kampagneavis og det er det program, som Schiller Instituttets Venner går til valg på i København og Aarhus. Vi mener, at man skal sætte befolkningernes ve og vel over finansverdenens.

Derfor må vi omgående:

1) gennemføre en Glass/Steagall-bankopdeling, så vi kan fjerne alle de mange og store spekulations- og derivatbobler fra den normale bankvirksomhed;

2) etablere et kreditsystem i stedet for det nuværende monetære system, så staten direkte kan skabe kredit til at fremme opbygningen og udviklingen af hele samfundet; og

3) sætte gang i store fremtidsorienterede infrastrukturprojekter, der ikke blot kan skabe arbejdspladser og hjælpe den produktive del af økonomien, men som kan være et kvantespring, der løfter økonomien op på en højere teknologisk platform.

Der er måske mange vælgere, der frygter, at det er umuligt at gribe ind i historien og forandre en

politik, som både finansverdenen, USA's præsident og EU tilsyneladende støtter og forsøger at gennemføre, men det er muligt. Der er mange eksempler i den menne-

sætte os nogle mål for, hvordan vi gennem udviklingen og indførelsen af nye teknologier som fusionsenergi kan løfte hele samfundet op på et højere og mere produktivt niveau.

Vi skal have et paradigmeskifte væk fra den anti-videnskabelige, anti-menneskelige, morbide kultur, der under dække af »miljø« og »klima« i stigende grad har overtaget den vestlige verden i løbet af de seneste fire årtier. Det er videnskabeligt og teknologisk fremskridt, som også gør det muligt for os at investere stadig mere i hvert enkelt individ i form af voksende udgifter til

uddannelsessystemet og sundhedsvæsenet.

Samtidigt skal vi værne om og fostre den unikke menneskelige forestillingsevne, empati og kreativitet, der trænes gennem den klassiske kunst og sætter os i stand til viljemæssigt at skabe nye sammenbrud. Derigennem gør vi os fri af naturens begrænsninger og får friheden til at vælge hvilken fremtid, som vi ønsker for os selv og vore børnebørn.

Og vi skal løfte blikket mod stjernerne, og ikke blot tage hele verdens og menneskehedens ve og vel på vore skuldre, men også menneskehedens fortsatte færd ud i rummet som en vigtig del af den fortsatte skabelsesproces i universet.

Vi har brug for et lederskab, som både lærer af historien og kommer med de fremtidsvisioner, der i dag forgæves venter på at blive virkeliggjort. Vær ikke en lille undersåt, der forsøger at fortrænge virkeligheden, mens du venter på at Olympens guder i finansverdenen, skal gøre det af med dig. Vær et frit menneske, der sammen med Schiller Instituttets Venner griber ind og former den spændende skæbne, der ligger foran os og venter. Stem på Schiller Instituttets Venner, støt kampagnen og vær aktiv.

Læs nyhedsartiklerne
Se Schiller Video
Hør Radio Schiller
www.schillerinstitut.dk

Schiller Instituttets kampagneavis nr. 16, efterår 2013

Udgivet af Schiller Instituttet.
Sankt Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg C, tlf: 35 43 00 33
si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk
Århus: 28 51 87 50 og 60 16 40 96

Medlemskab: 1 år: 500 kr., 6 mdr.: 300 kr., 3 mdr. intro: 100 kr.
Indbetaling: Giro: 564-8408 eller homebanking: 1551-0005648408.
Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.), Michelle Rasmussen, Janus Kramer Møller, Feride Istogu Gillesberg, Percy Rosell, Anne Stjernstrøm.

Tryk: Greentech-Rotaprint.
Oplag: 40.000 eksemplarer.

ISSN: 1902-5351

I de tidligere valg fra 2005 og fremefter stillede Schiller Instituttets Venner op for at advare om det kommende finanssammenbrud og anviser, hvordan der fandtes en vej ud.

af angst for at blive straffet når de kommer i land for at have hjulpet illegale flygtninge.

Denne voksende ligegyldighed overfor vore medmennesker ses

SCHILLER INSTITUTTETS VENNER KANDIDATER TIL KV 2013

København

Tom Gillesberg

formand for Schiller Institut-
tet, adm. direktør, 49 år

Når man får indsigt i, hvorledes samfundet er på afveje, så mener jeg, at man har en moralsk pligt til at handle. I stedet for at vente på, at de andre tager initiativ til

at stoppe de ulykker, der er på vej til at ramme os, må man som samfundsborger tage sit ansvar. Man må finde ud af, hvordan vi kan løse krisen, og sprede denne viden så langt og så vidt som muligt. Vil folk lytte i tide? Hvis ikke det var sket med jævne mellemrum, ville menneskeheden være uddød for lang tid siden.

Michelle Rasmussen

Schiller Institut-aktivist, 59 år, fra USA

»Aldrig mere« var ikke bare et slogan, men noget, der forpligtede, da jeg voksede op i den første efterkrigs generation i en jødisk familie – aldrig at tillade en ny form for nazisme eller fascisme, hvis et nyt økonomisk kollaps fandt sted. Dette, samt mit ønske om social og økonomisk retfærdighed for de fattigste i USA og hele verden,

blev fundamentet for mit politiske engagement. Derfor valgte jeg for 40 år siden at blive aktiv i Lyndon LaRouches bevægelse, som Schiller Instituttet repræsenterer, ikke mindst pga. bevægelsens positive

renæssancemenneskesyn, der afspejles i klassisk kultur; at vi alle har skabende, erkendelsesmæssige evner i os, som kan udvikles til gavn for vores samfund.

Feride Istogu Gillesberg

Schiller Institut-aktivist, 40 år, fra Kosova

Så længe vores økonomiske politik styres af bankers og finansfolks grådighed, vil det økonomiske og finansielle sammenbrud, vi har set indtil nu, kun blive værre. Vi skal derfor tøjle finanssystemet til fordel for det almene vel. Penge til spekulanternes har der indtil nu været nok af, men nu skal de i stedet plantes i samfundets jord og bære frugt til gavn for os alle. Vores reelle rigdom

måles i borgernes evne til at gøre godt i det store og i det små. Det er det, vi kæmper for.

Hans Frederik Ross Nielsen

Schiller Institut-aktivist, studerende, 29 år

Vi lever alle på lånt tid. Om et sekund er vores legeme jord. Eksistensspørgsmålet for mennesket bliver dermed straks: Hvad efterlod vi til eftertiden? Hvilket bidrag fra os vil menneskeheden nyde godt af i al fremtid? I hver generation før vores har en relativt lille gruppe mennesker drevet en proces, der har

øget menneskeheds indsigt om os selv og om det univers vi lever i, og dermed øget vores magt til at gøre godt for fremtidige generationer. Når jeg engagerer mig i politik, er det fordi jeg ønsker at gøre mit til at fortsætte denne proces, som lederne af det nuværende paradigme gør alt for helt at ødelægge. Hvem skal kæmpe for de endnu ufødtes liv, hvis ikke vi?

Anne Nielsen

Schiller Institut-aktivist, sosuhjælper, 60 år

Hold fanen højt for menneskelivets værd! Ude i Europa sniger forarmelsen og nøden sig ind, fordi landene dér også tvinges til at skære ned for at betale bankernes spillegæld. Tror du ikke på, at vi også i Danmark kunne vågne op til øko-

nomisk og moralsk bankerot? Det kan koste dyrt at lukke øjnene for virkeligheden, og det er en forfærdelig afsporing, som hele det globaliserede banksystem er kommet ud i

Den er gennemprøvet, og historien har bevist, at den virker. Vi skal investere i fremtiden med mennesket i centrum!

Aarhus

Janus Kramer Møller

Schiller Institut-aktivist, grafisk designer, 38 år

Jeg blev politisk aktiv under den 2. Intifada i 2002, da uhyrlighederne mod mit palæstinensiske folk blev for meget at bære. Men det er en global uretfærdighed jeg har kæmpet mod siden, da Det britiske Imperiums internationale finansoligarki undertrykker og dræber folk i hele verden. Jeg vil ikke se til, mens millioner forgår, så

en lille eksklusiv elite kan leve på alle andres bekostning. Jeg ønsker at vores efterkommere skal arve en verden for alle uanset herkomst, religion, hudfarve mm. At alle skal kunne skabe en god fremtid for sig selv og deres efterkommere og skal kunne deltage i en kulturel renæssance. Aldrig mere må solen stå op over et undertrykt og forarmet folk, som lever og dør i meningsløshed.

Hans Schultz

Schiller Institut-aktivist, ingeniør, 41 år

Modsat den anti-videnskabelige/anti-humanistiske bevægelse, med rod i Isaac Newton og Charles Darwin, har menneskeheden den vigtigste rolle at spille i dette univers: nemlig at være medskabere. Vi må bygge vores samfund på

de højere principper – som Leibniz tænkte det – udtrykt i Den amerikanske Forfatning: liv, frihed og søgen efter ophøjet lykke. Dermed de

højeste etiske og moralske principper; at uret begået imod én er uret begået imod alle. At alle er født lige; at hvert individs talent skal udvikles til sit fulde potentiale. At fremtidige generationers vilkår og evner skal overgå vores. Denne kamp føres af Lyndon LaRouche i USA og Schiller Instituttet i Danmark, og derfor stiller jeg op.

Giv børn en stemme: Klassisk musik for alle

af Michelle Rasmussen

Hvis vort samfund skal have held til at overvinde det nuværende, økonomiske sammenbrud, og hvis det skal lykkes os at udvikle de karakteregenskaber i os selv, der virkelig gør os til mennesker i modsætning til dyr, må vi give alle borgere adgang til klassisk kultur, lige fra børnene og opefter til alle generationer. Et fremgangsrigt samfund, der kan frembringe økonomisk vækst, er baseret på evnen til at frembringe intellektuel vækst. En af de bedste måder, hvorpå de skabende, erkendelsesmæssige evner kan udvikles i befolkningen, er ved at gøre det muligt for dem at være udøvere af alle former for klassisk kultur, især klassisk musik. Ethvert barn bør have mulighed for

at synge og spille på et instrument, uanset deres økonomiske og sociale omstændigheder.

Fremskridt opstår ikke på en lineær måde, som i 1, 2, 3. Fremskridt opstår med pludselige syv-mileskridt: 1, 10, 25. Vi må være i stand til at tænke det umulige, det vil sige det umulige i forhold til den nuværende verdensanskuelse. Som mange store videnskabsfolk, inklusive Albert Einstein og Max Planck, har fremhævet, er det vigtigste at stimulere den skabende forestillingsevne – at være i stand til at tænke det, som ingen nogen sinde før har troet muligt.

Som økonomen Lyndon LaRouche har insisteret på, så er økonomi ikke baseret på penge. Økonomi er baseret på en frigørelse af den men-

neskelig kreativitet. Det er den, der fører til videnskabelig og teknologisk fremskridt, som gør os i stand til at forbedre levestandarden for alle mennesker i verden. Det er i vor forestillingsverden, at vi kan se hinsides den materielle verden, som de fysiske sanser erfarer, og komme til den verden af nye idéer og nye principper, der kan frembringe videnskabelige og teknologiske gennembrud. Den bedste måde at træne den kreative forestillingsevne på er ved at være aktiv udøver af klassisk musik og klassisk kultur.

Klassisk musik er ikke statisk eller gentagende, men er baseret på forandring og stadig udvikling. Den musik, som er skrevet af de største mestre, fra Bach (som den danske komponist Buxtehude havde stor

Giv alle børn chancen for at synge i kor og spille et instrument.

indflydelse på), over Beethoven til Brahms, er baseret på kontrapunkt

og flerstemmighed – kunsten at sammenflette flere selvstændige stemmer eller instrumenter til et hele, der udvikler sig. Musik bliver en dialog mellem samtalepartnere, som i et spændende drama af Schiller eller Shakespeare.

Klassisk musik udfordrer udøveren både intellektuelt og følelsesmæssigt, idet den altid introducerer

– fortsættes på side 10

Et nyt, økonomisk/kulturelt paradigme kan skabe en skøn fremtid for menneskeheden:

Glass-Steagall: Hvordan den globale, finansielle nedsmeltning kan standses på en weekend

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og international formand for Schiller Instituttet og formand for det tyske parti Bürgerrechtsbewegung Solidarität, BüSo, holdt denne tale på et webcast den 27. juli 2013. I sin tale fra Tyskland advarer hun om, at vi er på vej til noget, der kan udvikle sig til et globalt fascistisk regime, der vil blive værre end fascismen i 1930'ernes Europa. Bail-in-aktionen i Cypern viser, at der hurtigt skal et paradigmeskifte til, hvis ikke hele menneskehedens eksistens skal blive sat på spil.

Helga Zepp-LaRouche

Dette er et temmelig usædvanligt format for en webcast, der spænder fra Amerika til Europa. Men jeg tror, at det særlige spørgsmål, som vi vil behandle i dag, faktisk berettiger en sådan tilnærmelse, for vi er i øjeblikket konfronteret med en utrolig fare for den menneskelige civilisation. Vi står over for den umiddelbare trussel om noget, der kunne udvikle sig til et globalt, fascistisk regime. Vi befinder os også midt i et finansielt sammenbrud, og i tæt tilknytning hertil befinder vi os også på randen af en Tredje Verdenskrig, der med lethed kunne og ville udvikle sig til en termionuklear krig, som således ville føre til civilisationens udslettelse.

Grunden til, at jeg siger dette i betragtning af, at jeg taler fra Tyskland, er – jeg har eksemplet fra det, der skete i 1930'erne i Europa, og selv om situationen i dag er langt mere dramatisk, er der paralleller, som vi kan lære af. For, som verden bittært måtte erfare, reagerede vi her i Europa på Den store Depression i 1930'erne med fascisme. Vi fik Hitler, vi fik Mussolini, Franco og Petain-regimet i Frankrig. Og som resultat af disse fascistiske, økonomiske løsninger og fascistiske regimer fik vi Anden Verdenskrig.

Lykkeligvis valgte Franklin D. Roosevelt i USA en radikalt anden fremgangsmåde, og det var faktisk at gøre op med Wall Streets banksystem, indføre en Glass-Steagall-bankopdeling og nedsætte en Pecora-kommission for at sætte forbryderne i fængsel; og dernæst ledte han USA ud af Depressionen gennem sin New Deal og et infrastrukturprogram.

Disse to modeller er også i dag to mulige veje, som vi som menneskelig civilisation kan vælge at gå. I dag har vi særdeles konkret Wall Street, City of London og EU-kommissionen, der satser på fascistiske løsninger, og de går helt åbent ud med det, som jeg om et øjeblik vil vise. Den gode nyhed er, at kampen for en tilbagevenden til Glass-Steagall gør enorme fremskridt i USA. Blot i løbet af de seneste to uger har vi kørt en mobilisering i USA, der er uden sidestykke, i Kongressen, i Senatet; en landsdækkende mobilisering, og nu er der fremlagt et lovforslag i Kongressen, der indtil

nu er blevet underskrevet af 71 kongresmedlemmer som medstillere. I Senatet har vi to særskilte lovforslag, ligeledes for Glass-Steagall, og vi har mange, mange nationale og lokale organisationer, der er kommet frem og har krævet en omgående gennemførelse af Glass-Steagall.

Vedtag Glass-Steagall nu

Situationen kræver hasteforanstaltninger: systemet er håbløst bankerot. Der findes aktuelt udestående derivatkontrakter til en (nominel) værdi af 1.400 billioner dollars, og hvis disse forfalder til betaling, kan intet i hele verden redde dette system. Hvis en af »too-big-to-fail«-bankerne (banker der er for store til at gå ned) skulle gå bankerot – der vil ikke blive tale om blot én bank – ville det omgående fremkalde faren for det, som er blevet kaldt en »supernova«, nemlig fordampningen af hele finanssystemet.

Dette er finansoligarkiet fuldstændig på det rene med efter fem års politik med bankhjælp-pakker, som i sig selv var en gigantisk overførsel af rigdom fra de fattige til de rige i en periode, hvor disse spekulanter spillede på den offentlige statsgæld. Denne mulighed er stadig fremme på bordet; de trykker stadig penge, men dette er nu blevet udpint, og derfor forsøger de nu at føje yderligere noget til, ud over den inflationsskabende pengetrykning, også kaldet kvantitativ lempelse – de har opfundet et nyt, såkaldt »redskab«, som kaldes »bail-in«-redskabet.

Første gang verden så, hvad dette bail-in-redskab var for noget, var med den såkaldte Cypern-model, Cypern-skabelonen, hvor de, på en enkelt dag, simpelthen eksproprierede alle de cypriotiske bankers investorer og indskydere og grundlæggende set gav dem en »hårklipping«, hvor de skar bankkontiene ned med 60% [detaljer følger senere i artiklen]. Og som konsekvens har dette forårsaget en omgående reduktion af den forventede levealder.

Men Cypern-skabelonen var blot det første skridt. Det er meningen, at man skal gøre dette overalt. Den anden model af denne art er netop blevet bragt til udførelse i Detroit, hvor man brugte den samme skabelon, hvorved de store banker, spekulanter og vekselere, iflg. et såkaldt »kreditorhierarki«, fik 80% af deres penge, alt imens pensionisterne og andre offentlige ansatte kun fik nogle håndører pr. dollar. Dette er netop blevet bestemt af Kevyn Orr, Detroit's finansielle nødadministratør.

Bail-in-redskabet er grundlæggende set en ekspropriering af

indskyderne. Dette redskab er blevet udviklet af Financial Stability Board, Kommissionen for Finansiell Stabilitet, som er en slags underafdeling af Bank for International Settlements, BIS, i samarbejde med ISDA, International Swaps and Derivatives Association, der består af de hen ved 20 eller 30 banker, der er too-big-to-fail, eller G-SIFI'erne, de »globale, systemisk vigtige, finansielle institutioner«, som har samarbejdet med EU-kommissionen om en lovgivning, der netop nu er til debat i Europaparlamentet, og som allerede eksisterer i Storbritannien og i Schweiz som lov, samt i USA.

I henhold til dette »kreditorhierarki« er derivater undtaget fra ekspropriering, alt imens folks

virkelige aktiver, levestandarden, pensionerne, lønningerne, alt dette bliver beskåret til en ganske lille procentdel. Og det er krystalklart: Hvis man overfører Cypern-skabelonen, eller nu, Detroit-skabelonen, til hele eurozonen, hvilket er tanken, og til hele USA, så vil man slå millioner af mennesker ihjel! De gør nu åbenlyst fremstød for fascistiske løsninger.

Bankierer kræver fascisme

J.P. Morgan, som er en af too-big-to-fail-bankerne, offentliggjorde for nylig et 16-siders dokument, »The Euro area adjustment: about halfway there« (»Tilpasningen af eurozonen: Halvvejs i mål«), hvori de siger, at det kun halvvejs er lykkedes dem at etablere et bankdiktatur, og at det, der mangler at blive fjernet, er det, der forhindrer et totalt diktatur, nemlig forfatningerne, især de sydeuropæiske, som blev vedtaget som svar på fascismen og derfor stadig indeholder principper, der gør det umuligt at gennemføre de forholdsregler, som bankerne ønsker at gennemføre. Disse forfatninger har f.eks. forholdsregler til sikring af grundlæggende menneskerettigheder, og de har beskyttelsesprincipper, der beskytter lønninger, pensioner og menneskers værdighed osv.

Denne udmelding fra J.P. Morgan blev dernæst støttet af et dokument fra Boston Consulting Group, verdens næststørste ledelseskonsulentfirma; de erklærede helt åbenlyst, at den form for nedskæringspolitik, som de ønsker at indføre i Europa, men også i dollarzonen,

fordrer løsninger som i 1930'erne, rammer som i 1930'erne, hvilket ganske klart betyder fascistiske regeringer. Og dernæst siger de, at den gennemsnitlige »hårklipping«, som de vil anbefale for eurozonen, ville udgøre 34% af alle aktiver, men i nogle lande ville det være højere, som i Grækenland 47%, i Spanien 56%; i Portugal 57%.

Dette er G20-landenes aktuelle, officielle politik, for ved det seneste G20-møde i Moskva i juli måned offentliggjorde de en erklæring, hvori de støttede Financial Stability Boards retningslinjer for en bail-in-politik. Hvad IMF angår, så sagde de, i deres nye vurdering af krisen i eurozonen, at alt dette slet ikke er nok; vi må omgående have en bankunion og en central, europæisk afviklingsmyndighed på tværs af landegrænser. Det betyder, at alle indskydere i alle lande, alle sparekassesebanker, alle mennesker, der har indeståender i disse banker, skal betale regningen: Hvis f.eks. en af investeringsbankernes store hedgefondes spillegæld forårsager den på-

gældende banks fallit, så vil man, fordi det allerede er indskrevet i Dodd-Frank-loven, ikke alene have afviklingsmyndigheder på tværs af landegrænser, der gælder for hele Europa, men også internationalt. Det vil sige, at enhver person i eurozonen og i USA grundlæggende set vil blive eksproprieret,

Resultaterne af IMF's politik i Grækenland (2009 - 2012)	
fattigdom	+30%
hjemløshed	+25%
dødfødte	+22%
selvmord	+27%
prostitution	+150%
samlet befolkning	-10%
fødselsrate	-10%

hvis disse banker skulle gå hen og kollapse.

Præsidenten for Bavarian Cooperative Union, hr. Stephan Götzl, kaldte denne lov for en bemyndigelseslov, noget lignende det, som nazisterne indførte i 1930'erne; og hr. Götzl sagde: »Her i Tyskland har vi, ulykkeligvis, dårlige erfaringer med bemyndigelseslove«, og derfor afviser han dette. Årsagen er, at de tyske sparekassesebanker ikke ønsker at blive draget til regnskab, hvis store kasinobanker kollapse.

Hvis dette gennemføres – og det er planlagt til at skulle ske i det-

te efterår – så vil det afstedkomme en forfærdelig krise for realøkonomien! Dette skal ses i betragtning af størrelsen af den udestående gæld og i betragtning af verdensøkonomiens øvrige problemer, såsom den eksisterende fødevarerknaphed, der er forårsaget af en kombination af EU's landbrugspolitik, Obama-regeringens landbrugspolitik og misbruget af fødevarer til biobrændsel, den manglende kompensation for tørke og oversvømmelser, som har ødelagt store dyrkningsarealer i landbruget, samt den fejlslagne energipolitik i Tyskland.

Derfor ville denne bail-in-politik betyde *akut død* for millioner af mennesker, og den ville føre til kaos. Og tanken er naturligvis at gennemføre fascistiske diktaturer samtidigt i hele det transatlantiske område.

Apokalypsens Fire Ryttere

Jeg ved imidlertid fra absolut pålidelige kilder, at man i kredse i EU-kommissionen indbyrdes diskuterer et ønske om at reducere befolkningens forventede levealder til 66 år. For, siger de, med alle disse demografiske forandringer bliver folk ældre; vi har ikke længere råd til at betale pensionerne. Hvordan har de tænkt sig at reducere den forventede levealder til 66 år? Jamen, gennem finansoligarkiets gennemprøvede metode bestående af Apokalypsens Fire Ryttere: Hungersnød, Pest, Krig og Død. Og det er den metode, man vil anvende.

Hvis man ser på disse politiske forholdsregler, så er det ikke uskyldighed og inkompetence: De ønsker bevidst at luge ud i den menneskelige befolkning, og de ønsker at gennemføre Det britiske Imperiums politik, Det britiske Imperium, der åbent har sagt, gentagne gange, at målet er at reducere verdens befolkning fra de nuværende syv milliarder til én mia. mennesker!

Der er en direkte overensstemmelse mellem økonomisk politik og ødelæggelsen af den produktive evne og den forventede levealder. For eksempel har Robert Koch-Instituttet i Tyskland netop udgivet en undersøgelse, der viser, at de rige i Tyskland, der stadig er et relativt rigt land, i gennemsnit lever 11 år længere end de fattige. Den tyske Lægeforening kom offentligt ud med en erklæring i maj måned, hvori de sagde, at der er en direkte sammenhæng: Jo lavere indkomst, des lavere vil den forventede levealder være. De udtalte, at det var »en skam«, og at det ikke burde være tilfældet i et rigt land som Tyskland.

Men antallet af fattige er, selv i Tyskland, steget massivt i løbet af de seneste ti år. I andre lande er stigningen endnu mere dramatisk. Eksempelvis i Glasgow, Skotland, er den gennemsnitlige, forventede levealder for mænd 54 år i den fatti-

ge Calton-bydel; i den rige Lenzie-bydel i samme by er den 82 år. I den tyske regerings fjerde fattigdomsrapport, der nylig blev udgivet, siger de, at 10 % af befolkningen ejer mere end 53 % af alle aktiver, alt imens den nederste halvdel kun ejer mindre end 1 % af alle aktiver.

I Grækenland er billedet endnu mere dramatisk. FN's særlige kommissær for menneskerettigheder, Cephas Lumina, anklagede Trojkaen – dvs. Den internationale Valutafond, IMF, Den europæiske Centralbank, ECB, og EU-kommissionen – for at have begået massive overtrædelser af menneskerettighederne gennem nedskæringsprogrammer, udlicitering, privatisering, nedsættelse af lønninger, fyringer og yderligtgående opstramninger. Arbejdsløsheden i Grækenland er steget voldsomt til omkring 27 %; ungdomsarbejdsløsheden ligger på 64,2 %; de hjemløses antal er steget med 25 %; en aktuel opinionsundersøgelse viser, at folk i Grækenland har mistet ethvert håb; de beherskes kun af raseri og fortvivlelse.

Folk blev spurgt: »Hvilken opfattelse har du af økonomien?«, og 98 % sagde »dårlig«. »Hvor stor tiltro har du til regeringen?«, og 90 % svarede »Ingen«. Befolkningen er blevet reduceret med 1 mio. mennesker ud af 10 mio., så 10 % er altså forsvundet gennem emigration og tidlig død. Fødselsraten er faldet med 10 %. Antallet af dødfødte børn er, i et europæisk land, steget med 20 %!

Sundhedsvæsenet er brudt fuldstændig sammen. Forsyningerne af livsreddende medicin – kræftmedicin, antibiotika og andre ting som bedøvelsesmidler – er faldet med 90 %; 15 % af befolkningen har slet ikke adgang til sundhedsvæsenet; man mangler 6.500 læger og 20.000 sundhedsfaglige personer. Og antallet af børn, der nu befinder sig i kategorien »alvorligt materielt nødlidende«, er steget til 320.000! Det svarer til en rimelig stor by af børn, der lever i total fattigdom. På et enkelt år, fra 2010 til 2011, steg selvmordsraten med 26 %.

Cypern-skabelonen

Lad os engang se på Cypern-skabelonen. Lad os først se på figuren »Den totale arbejdsløshed i Grækenland«. Her ser man IMF's succeshistorie. Dette er de tal, jeg netop har citeret.

Lad os nu gå videre til »Cypern-skabelonen«. Bail-in-aktionen frarøvede indskyderne 70 % af hjemlige indeståender. En undersøgelse har netop vist, at økonomien som konsekvens heraf er skrumpet med 60 %. Det betyder, at alle de små forretninger, familieforretningerne, som folk lever af, simpelt hen er blevet elimineret. Med den nuværende politik har Cypern *ingen som helst chance* for at komme sig! Arbejdsløsheden forventes at nå op på 40 % i 2015.

Dernæst har vi Italien, der trods alt er det tredjestørste land i EU; Italien er også udsat som mål for mord. En af medforfatterne fra Romklubben, der er en af de onde, oligarkiske institutioner, der er ansvarlige for løgner om »Grænser for vækst«, og som er en af de organisationer, der grundlagde den verdensomspændende, økologiske bevægelse – en af medforfatterne til *Grænser for vækst*, Jørgen Randers, har netop, helt korrekt, sagt,

at EU-kommissionen repræsenterer et »elitokrati«, hvilket vil sige et aristokrati af personer fra eliten, som har været i stand til at gennemtvinge forholdsregler over for disse lande, som det aldrig ville have været muligt for valgte nationalregeringer at gennemtvinge – hvilket er fuldstændig sandt.¹

Han fortsætter med at lovprise Monti-regeringen for at have gennemtvunget forholdsregler i Italien, som har resulteret i den laveste fødselsrate i verden – og det i et katolsk land – nemlig 1,3 barn pr. kvinde, og som har skabt betingelser, hvor kvinder må vælge, om de enten vil arbejde eller føde børn, men de kan ikke gøre begge dele samtidigt. Som et resultat heraf udviste året 2012 en demografisk rekord: 12.000 færre spædbørn end i 2011 og en højere dødsrate, nemlig 19.000 flere døde mennesker, så den totale befolkningsreduktion nåede op på 78.697, hvilket svarer til en mindre eller mellemstor by.

Ungdomsarbejdsløsheden steg med 46 %; den gennemsnitlige ar-

maskinerne til værktøjsfremstilling, og udstyrede sektorerne i bilindustrien med nye maskiner, til at fremstille andre ting, såsom store landbrugsmaskiner, magnettog, højhastighedstog, sluser til vandvejene; og dette ville have reddet bilindustriens meget vigtige kapacitet, der nu er fuldstændig kollapsede og lukket ned.

Det, der i stedet skete, var, at de gik i gang med at fikse underskuddet i pensionsfondene med en pakke af finansaftaler; de hævdede 1,4 mia. dollars til opkøb af derivater til hundrede millioner af dollar. To serviceselskaber oprettede dernæst trustfonde, som dernæst solgte de såkaldte »pension obligation certificates of participation« til investorer. For at være dækket ind købte byen også en kreditforsikring, der skulle forestille at holde investorerne skadesløse, hvis disse trustfonde gik fallit. De involverede banker var Merrill Lynch, UBS, Dexia, Commerzbank og andre.

Renterne til disse hedgefonde blev hurtigt et problem, og da De-

at dette ikke skal blive gennemført.

Vi har også udarbejdet en plan for den økonomiske udvikling af Sydeuropa, som omgående kan iværksættes, hvis den politiske vilje kan mobiliseres. Det er en slags Marshallplan for Sydeuropa og Middelhavsområdet, der ville fjerne fattigdom, begynde at skabe produktive arbejdspladser og give befolkningen dér håb og en vision om fremtiden. Denne plan er fiks og færdig. Den kunne iværksættes i morgen.

Glass-Steagall eller krig

Problemet er imidlertid, at Wall Street og den europæiske banksektor har udviklet sig til store, kriminelle monstre, der suger blodet ud af befolkningen. De har også etableret en forræderisk svingdørspraksis, hvorved banker ejer parlamentarikere, udstationerer deres ansatte til at blive parlamentarikere eller arbejde som assistenter i Den amerikanske Kongres eller Den tyske Bundestag eller andre parlamenter, og dernæst betaler dem store sum-

Steagall. Hvis USA ville indføre Glass-Steagall, kunne det føre til en omgående, dramatisk forandring i verdenssituationen ...

Gennemfør et paradigmeskift

Vi må have Glass-Steagall. For kun, hvis vi gennemtvinger Glass-Steagall, kan vi afspore sådanne sindssyge planer, for vi må skifte hele paradigmet ud. Lige nu befinder vi os, som menneskelig civilisation, på afgrundens rand, på randen af udslettelse, og vi må gennemføre et paradigmeskift, et totalt paradigmeskift, bort fra oligarki, grådighed, monetarisme og den idé, at mennesket kun kan vide noget om virkeligheden via sin fysiske sanseropfattelse, fordi mennesket angiveligt blot skulle være et høje-restående dyr. Eller sågar, som De Grønne siger, en parasit på naturen, og jo færre mennesker, des bedre for naturen. Eller, at menneskets eneste identitet er at finde nydelse i oplevelser her-og-nu.

Men vi må have et skift til menneskets sande identitet: Mennesket er den eneste skabende art. Vi er de eneste, der viljemæssigt kan forandre vores måde at eksistere på, og den kendsgerning, at vi har forøget vores evne til [at oppebære] en større befolkning, fra et par millioner til på nuværende tidspunkt 7 mia., og med lethed kunne forøge dette til adskillige to cifrede mia. mennesker, er udelukkende muligt, fordi mennesket, gennem sin kognitive identitet, igen og igen kan forandre den måde, det lever på, gennem teknologiske og videnskabelige fremskridt.

Vi må have nogle fuldstændig nye idéer og en vision om, hvad fremtiden for den menneskelige civilisation skal være. Vi må have mennesker, der ikke konkurrerer med svin og grise om at komme først til ædetruget, sådan, som visse bankierer gør. Vi må i stedet have mennesker, der har deres identitet som skabende menneskelige væsener, der hele tiden er i stand til at opfinde nye, fysiske principper, komponere skøn, klassisk musik og skrive skønne, klassiske skuespil og digte.

Dette er idéen om mennesket, som mennesket behøver, hvis vi som art ikke blot skal ud af denne krise, men også sikre vor eksistens i de næste par millioner af år som menneskehed i rummet. For menneskeheden sidder ikke på en planet, der befinder sig i et tomrum. Vi må konfrontere farer som asteroider, vi må løse problemer, der har relation til Solens udvikling i en fjern fremtid. Men vi må ganske enkelt ændre hele vores måde at tænke på og udvikle en menneskelig art, der gør sig fortjent til menneskelig værdighed.

Jeg mener, at vi er i stand til at gøre dette. Jeg er fuldstændig optimistisk i troen på, at den menneskelige art er den skønneste skabning i universet, og at vi kan komme ud af denne krise. Men det vil kun være muligt, hvis vi forandrer paradigmet, hvis vi gennemfører Glass-Steagall, og hvis vi etablerer en suveræn alliance, bestående af fuldstændig suveræne republikker i traditionen efter John Quincy Adams. Og så vil vi have den skønneste fremtid foran os.

1. Se »Eurobankernes fremstød for finansfascisme«, EIR, 26. juli 2013.

Demonstrationer imod politisk kapitulation over for finansverdenen. Til venstre er det imod at man erklærede Detroit bankerot, for at kunne snyde de offentlige ansatte for den pension, de har indbetalt til i årtier. Til højre er det i Cypern, hvor EU dikterede en bail-in, hvor bankkunderne mistede en del af deres indeståender, og nationen blev kastet ud i kaos.

bejdsløshed er nu på 12,2 %, og udgifterne til sundhedsvæsenet er blevet reduceret med 1,9 %. Patienter henvist til hospitalsindlæggelse, 500.000 færre; antal hospitals-sengepladser, 15 % færre; og også i Italien er selvmordsraten steget voldsomt.

Som det er gået Detroit ...

Hvis I mener, at dette kun gælder for de fattige, sydeuropæiske lande, kan jeg forsikre Jer om, at de samme betingelser også gælder for USA. *Journal of the American Medical Association* har netop offentliggjort en rapport, der siger, at den gennemsnitlige forventede levealder i USA er 78 år. Men mange steder er splittelsen mellem de rige og de fattige tilsvarende dramatisk: I McDowell County, West Virginia, f.eks., er gennemsnitslevalderen for mænd 63,9 år; i Fairfax, Virginia er den 81,7. På listen over OECD-lande står USA blot på en 27. plads mht. forventet levealder, og i Detroit ser man den samme tendens som i Grækenland, Cypern og Spanien.

Man bør virkelig sige, at dette ikke er en naturkatastrofe, og den er fuldstændig unødvendig. I Detroit i 2005, da krisen i bilindustrien virkelig nåede et kritisk punkt, greb Lyndon LaRouche ind ved at foreslå, at maskinværktøjssektoren blev omstillet – at man omstillede

troits kreditværdighed blev nedskrevet i 2009, udløste det en klausul, der tvang Detroit til at købe sig selv ud af aftalen, hvilket kostede adskillige hundreder af millioner af dollar; byen underskrev herefter en aftale, der kautionerede for fremtidige betalinger med skatteindkomster fra byens kasinoer. Dette havde den fine sidegevinst, at det forvandlede disse banker fra at være usikrede kreditorer til sikrede kreditorer. Derfor er det nu, at disse banker høstede 80 % af de aktiver, der var til rådighed, alt imens pensionisterne og andre får intet eller nogle håndører.

Omkostningerne ved disse credit default swaps blev også stærkt forøget gennem den kriminelle manipulation af Libor-renten, hvor de hen ved 20 største banker i verden manipulerede Libor-rentesatsen i årtier og var årsag til, at 75 % af alle de byer i USA, der deltog, tabte et trecifret milliardbeløb! De var ligeledes årsag til massive tab for amerikanske hospitaler, plejehjem og kommuner i Europa, og de har i bogstavelig forstand allerede slået mange, mange mennesker ihjel gennem disse virkninger.

Dette er en total overtrædelse af staten Michigans forfatning, og vi har erklæret kampen for Detroit omdrejningspunktet for denne bankfascisme i USA. Vi vil gøre alt, hvad der står i vores magt, for

mer for de aftaler, som de indgår.

Problemet er, at den *eneste måde*, hvorpå vi kan blive denne krise kvit, er gennem den omgående gennemførelse af Glass-Steagall. Vi må drive Wall Street til konkurs, vi må drive City of London til konkurs, samt de investeringsbanker, der står bag denne fascistiske plan. Hvis Glass-Steagall blev gennemført af Den amerikanske Kongres med det samme, ville vi beskytte de kommercielle banker og alt, der har med realøkonomien at gøre, og man ville tvinge too-big-to-fail-bankerne til selv at rydde op i deres regnskaber, uden at have adgang til indskydernes konti, og uden redningspakker fra skatteborgerne.

I betragtning af systemets natur ville de alle blive nødt til at erklære sig bankerot, og vi har ikke brug for dem! *Vi har ikke brug* for derivater, vi har ikke brug for investeringsbanker, men derimod for skabelse af statslige kreditter, der udstedes af den suveræne regering, og så kan vi skabe lige så meget kredit, som vi behøver, for at få realøkonomien i gang. Dette er nøjagtig, hvad Roosevelt gjorde i 1933.

Netop nu foregår der en nærmest revolutionær udvikling i USA. Vi har fremlagt lignende lovforslag (for Glass-Steagall, *-red.*); f.eks. er der fem sådanne lovforslag i Italien; i mange europæiske lande er der en heftig debat om Glass-

1 GLASS-STEAGALL BANKOPDELING

En Glass/Steagall-bankopdeling vil fritage staten og skatteyderne for at skulle dække insolvente bankers spillegæld. Vi vil opdele bankerne i banker, der kun laver normal ind- og udlånsaktiviteter, og som vil have et statsligt sikkerhedsnet, og investeringsbanker à la Saxo-bank, der må leve på egen risiko. Realkreditlån skal igen adskilles fra bankerne og yde billige realkreditlån til kunderne i stedet for være en malkemaskine for bankerne. Der skal ikke længere være »banker, der er for store til at gå ned«, som får bail-out, i form af statslige bankhjælpesækker, eller bliver hjulpet af bail-in-aktioner, som den på Cypren, hvor bankerne får lov til at stjæle bankkundernes penge. Læs mere: www.schillerinstitut.dk/drupal/gs

Indtil nu har finansverdenen og de ledende politikere rundt om i verden tilsyneladende intet lært af finanskrisen i 2007-2008. I stedet for at sanere finansverdenen gennem indførelsen af en Glass/Steagall-bankopdeling lod man finansverdenen fortsætte sine usunde aktiviteter, og nu er de spekulative bobler større end nogensinde. Finansverdenen kræver, at brutale nedskæringer og en konfiskering af befolkningens bankindeståender og liv skal redde bankerne ved den kommende krise, men det vil ikke blot være et afskyeligt og umoralsk folkemord: Finansboblerne er allerede blevet så uholdbar store, at finanssystemet aldrig vil kunne reddes.

Man skønner, at den aktuelle globale størrelse af fordringer fra udestående derivater (investeringspapirer, der ikke giver ejerskab til fysiske værdier, men hævdes at afdække risiko gennem at spekulere i kursudviklinger etc.), der er blevet ophobet som et produkt af spekulativ, finansiel praksis, nu løber op i hundreder af billioner

af dollar, ja måske endda billioner. Selv når man sammenligner med det aktuelle, pålydende, globale BNP, der skønsmæssigt ligger på omkring 70 billioner dollars, bliver det umiddelbart indlysende, at denne gæld aldrig vil kunne betales. Det store flertal af disse udestående fordringer er af ren spekulativ karakter, med absolut ingen forbindelse til en legitim, nødvendig, produktiv økonomisk aktivitet.

At fortsætte med hjælpepakker til denne enorme boble af fordringer, der stammer fra spekulativ spilleaktivitet, oven i en kollaps og hastigt skrumpende realøkonomi, vil være det samme som hurtigt at skabe en hyperinflation som

ger i to, klart adskilte kategorier: de legitime og de illegitime, idet sidstnævnte er langt større end de førstnævnte. Vi må derfor erklære, at staten ikke har noget ansvar for at tilbagebetale tab, der er fremkommet ved spekulativ virksomhed, idet vi således afskriver disse gældsposter for milliarder i statens regnskaber. Vi tvinger alle banker – også de systemisk vigtige storbanker, som i USA er JPMorgan Chase, Citigroup, Morgan Stanley, osv., og som i Danmark er Danske Bank, Nordea etc. – til at blive opdelt i to dele: de såkaldte »investeringsgrene« på den ene side, og almindelig, god gammeldags bankdrift på den anden side. Under Glass/Steagall-loven vil kun normale banker modtage statsgaranti, mens »investeringshuse« ikke længere vil nyde godt af en sådan beskyttelse.

Selv hvis investeringshusenes billioner i udestående »aktiver« ikke ligefrem annulleres eller fjernes ved lov, så erklærer vi ganske enkelt, at denne gæld er deres egen, deres eget ansvar, og ikke statens og befolkningens. Ikke én eneste øre i nye hjælpepakker skal gå til at betale denne gæld og uden denne kunstige beskyttelse vil disse aktiver hurtigt fordampe. Vi bliver denne cancer

kvit, og vort banksystem bliver ført tilbage til sin nødvendige og uundværlige funktion. Dette er, hvad den erklærede hensigt var med Franklin D. Roosevelts originale Glass/Steagall-Lov af 1933, og det er, hvad vi må gøre i dag.

Fra produktion til spekulation

I årtier har der fundet et skifte sted væk fra fysisk produktion og investering i infrastruktur og over til finansiell aktivitet for dennes egen skyld – og som i stigende grad er frakoblet enhver tilknytning til den fysiske realøkonomi. Finansverdenens finansielle kannibalisme betød, at nye kilder til likviditet måtte findes, og det fik man med den gradvise afskaffelse af den amerikanske Glass/Steagall-lovs adskillelse mellem normal bankaktivitet og finansverdenens spekulationsforretninger. Det begyndte for

den aktuelle, generelle sammenbrudskrise af ikke blot USA's, men af hele den transatlantiske verdens finanssystem. Den legaliserede sofistikeret hasardspil og anbragte det under statslig beskyttelse og garanti, der således tillod en akkumulering af en hidtil uset boble af fiktiv gæld. Gæld, som bankerne aldrig ville have påtaget sig, hvis ikke de havde vidst, at staten ville dække deres potentielle tab. Til sidst bristede boblen, og det gamle, nationaløkonomiske system døde i 2007.

De finansielle hjælpepakker, som USA's kongres, med truslen om udsigt til uro i gaderne, bankkrak og endog undtagelsestilstand hængende over hovedet, efterfølgende vedtog i 2008, indledte en ny, økonomisk tidsalder, der medførte, at den amerikanske stat nu var blevet kautionist for hele banksektoren. Det samme blev tilfældet i EU,

hvor staterne hver for sig udstedte en universel garanti for alle bankerne – en garanti, der i Danmark lød på intet mindre end 4.200 mia. kr. Det blev en udbredt opfattelse, at bankvirksomhed er det samme som økonomien, skellet mellem suveræn regeringsudøvelse og udøvelse af bankvirksomhed blev udvisket.

Lige siden disse hjælpepakker har vi befundet os i en accelererende, generel

sammenbrudskrise, som vi nu ser kulminere i budgetunderskud, der tvinger stater, regioner og byer til at gå fallit. Man fortæller så folkevalgte parlamentarikere, at de må gennemføre en politik, der slår deres eget folk ihjel, for at betale gæld, som finansverdenen egentlig var ophav til. Medlemmer af EU-kommissionen diskuterer allerede privat nødvendigheden af at begrænse gennemsnitslevetiden til 66 år (!), og ved en senatshøring den 10. oktober erklærede formanden for Den amerikanske Bankforening (ABA), Frank Keating, at man burde indføre en aftrapning i de statslige tilskud til pensionister, efterhånden som de blev ældre, så de enkelte pensionister ikke belastede statens finanser for meget. Glass-Steagall burde aldrig være blevet ophævet!

USA genfinder Glass-Steagall

Efter at den amerikanske økonom Lyndon LaRouche i 2007 advarede om finanssystemets umiddelbart forestående sammenbrud, er han i stigende grad blevet midtpunkt for kræfter, der arbejder for en genindførelse af Glass-Steagall. Tre år efter finanskrisens udbrud i 2007 fremlagde den demokratiske senator Maria Cantwell sammen

RED REALØKONOMIEN

KASSÉR FINANSIELT GIFTAFFALD

Glass/Steagall lovforslag i USA's kongres

Siden 1999 har amerikanske banker (og noget lignende er i dag tilfældet i de fleste andre lande) kunnet anvende almindelige bankindeståender og aktiver til at fremme handelen med værdipapirer på derivatmarkedet. Det var boblen på dette marked, der fik systemet til at eksplodere og medførte de amerikanske bankers bankerot i krakket i 2007-2008.

Fordi bankernes normale ind- og udlånsaktiviteter og deres spekulative aktiver er så kraftigt sammenblandet, var regeringen tvunget til at beskytte aktiverne i de banker, der foretager risikable satsninger, gennem en nærmest evighedsproces med hjælpepakker til bankerne og opkøb af giftige gældspapirer.

Det aktuelle lovforslag i USA's Repræsentanternes Hus, »Lov om Tilbagevenden til Klog og Fornuftig Bankpraksis af 2011«, H.R.

129, vil sikre en adskillelse af normal bankaktivitet og investeringsbankaktivitet efter de retningslinjer, der blev udstukket i USA's Banklov af 1933, den såkaldte »Glass/Steagall-lov«. Lovforslaget påbyder følgende:

1) Kommercielle bankinstitutioner har ét år til at skille sig af med alle investeringsbankenheder, hvor der ikke må forekomme nogen sammenblanding med hensyn til ledelse eller ejerskab mellem kommercielle og investeringsbankenheder.

2) Kommercielle banker er udelukket fra at anvende mere end 2 % af deres kapital til udstedelse, salg eller distribuerende af værdipapirer (undtaget er visse begrænsede typer af værdipapirer).

3) Kommercielle banker er udelukket fra at udlåne deres kommercielle bankindeståender til sådanne foretagender, der beskæftiger sig

med udstedelsen og omsætningen af værdipapirer.

4) Ingen værdipapirer med lav, eller potentiel lav, værdi kan af en bank anbringes i dennes statsgaranterede, kommercielle bankenheder.

5) H.R. 129 tilføjer en yderligere forholdsregel, der ikke findes i den oprindelige lov af 1933, og som siger, at Glass/Steagall-loven har forrang med hensyn til regulering af bankerne, med præcedens i kendelse af 1971, Investment Company Institute mod Camp.

Glass-Steagall gennemtvinger en adskillelse af kommercielle banker og investeringsbanker, den gør en ende på den absurde forpligtelse over for banker, der er for store til at gå ned, standser bankhjælpesækkerne, hvor staten indfrier giftig og værdiløs gæld, og vil stoppe den voksende fare for hyperinflation.

alvor i 1984, da Alan Greenspan, der dengang var ansat i J.P. Morgan-banken, skrev en pjeces med titlen »Glass-Steagall genovervejet«.

Han fortsatte sin kampagne imod Glass/Steagall da han blev formand for Federal Reserve, hvor nøgleelementer i Glass-Steagall-loven konstant blev udhulet. Det endelige opgør med loven begyndte så i 1998, da Travelers Insurance fusionerede med Citibank, en fusion, der ville have været ulovlig under Glass-Steagall. Greenspan udstedte en midlertidig undtagelse for at få fusionen gennemført, og dernæst førte Wall Street en afpresnings- og intimideringskampagne imod kongresmedlemmerne og præsident Clinton, der endte med vedtagelsen af Gramm-Leach-Bliley-loven af 1999, som endegyldigt ophævede Glass-Steagall.

1999-loven skabte en ny klasse af »finansielle holdingselskaber«, der havde bemyndigelse til at tegne og sælge forsikringer og værdipapirer, udføre kommercielle og investeringsmæssige bankfunktioner, købe og sælge »derivater« og andre eksotiske instrumenter, samt befatte sig med andre spekulative aktiviteter. Denne lov var et skelsættende øjeblik i den udvikling, der førte til

med den republikanske senator John McCain et tillæg, der ville have genindført Glass-Steagall, til den Dodd-Frank-lov, der blev udarbejdet for at håndtere lignende fremtidige kriser i bank- og finansverdenen – og som er blevet rollemodellen for de banktiltag, bl.a. EU arbejder med. LaRouche anførte en kampagne til støtte for Cantwell-McCain-lovtillægget, men til trods for, at loven havde rigeligt med stemmer til at blive vedtaget i Senatet, kom der et direkte indgreb fra Det hvide Hus og Wall Street, der forhindrede, at forslaget kom til afstemning i Kongressen. Der blev så i stedet fremlagt et alternativt lovfor-slag, kendt som »Volcker-reglen«, hvis specifikke formål var at blokere for en sådan genindførelse af Glass/Steagall.

Ikke alene gjorde den amerikanske Dodd-Frank-lov ikke en ende på muligheden for finansielle hjælpepakker, men introducere også, under dække af at ville fremme »finansiel stabilitet« og »beskytte den amerikanske skatteborger ved at gøre en ende på bankhjelpepakker«, bail-in! Bail-in var det, som indskydere i Cyperns to største banker vågnede op til i marts måned 2013, da deres bankindeståender dels blev konfiskeret, dels båndlagt. De personer eller virksomheder, der havde mere end 750.000 kr. på deres konto, mistede 40 % af de overskydende indeståender. Det betød, at mange små og mellemstore virksomheder efterfølgende gik bankerot eller var tvunget til at fyre ansatte.

I USA vedtog man Dodd-Frank-loven, der i kapitel II angiver de legale retningslinjer for bail-in gennem Den lovformelige Likvidationsmyndighed, OLA, som tillader »globale, systemisk vigtige, finansielle institutioner« (G-SIFI'er) at forblive åbne og operative, på direkte bekostning af deres kreditorer og indskydere. Ifølge både Paul Callelo, tidl. chef for Credit Suisses investeringsbank, og Wilson Ervin, tidl. chef for Credit Suisses risikoafdeling, »tilbyder bail-in en effektiv, ny måde at rejse ny kapital til finansinstitutionerne på, idet bankens egne penge [læs: dine penge!] anvendes, snarere end skatteborgernes.«

Planer om at rejse ny kapital til G-SIFI'erne ved hjælp af indskyderkonti var blevet diskuteret så tidligt som i slutningen af 1990'erne, men verden blev ikke præsenteret for denne »Plan B«, før man havde gennemført den første, dramatiske prøvekørsel i Cypern. Kort tid efter den cypriotiske bail-in bekræftede Jeroen Dijsselbloem, præsident for Eurogruppen, at beslægtelsen af bankkontiene i Cypern var »skabelonen« for håndteringen af fremtidige finanskriser. En skabelon, der går hånd i hånd med EU's planer om en bankunion og fælles

banktilsyn, der kan sikre, at de deltagende lande og deres bankkunder i fællesskab hæfter for de kommende bankredninger. Noget der blev understreget på en konference i London den 11. marts 2013, hvor Vitor Constancio, vicepræsident for Den europæiske Centralbank, ECB, forklarede, at bail-in-mekanismen er et centralt element i Eurolands planlagte bankunion.

Det, man i øjeblikket er i færd med at gøre, er nøjagtigt det modsatte af det, Franklin Roosevelt gjorde, da han var konfronteret med en lignende krise i 1932-33, pga. førende storbankers massive insolvens grundet tøjlesløs spekulation. Roosevelt forstod, at gæld, der var frembragt gennem spekulation, og som ingen relation havde til den produktive økonomi, ikke havde nogen egentlig værdi for økonomien og ikke gjorde sig fortjent til statsstøtte. Ved at adskille finanssektoren fra realøkonomien (som blev nedfældet i Glass/Steagall-loven) var Roosevelt i stand til

at starte med en ren tavle og dels dirigere kredit over til nødhjælp, for at formilde de menneskelige og sociale konsekvenser af den finansielle krise, og dels til specifikke projekter, der havde varig betydning for økonomien.

I dag insisterer Obama-administrationen, IMF, EU og ECB på at likvidere nationernes borgere og deres fysiske økonomi for at bevare de finansielle »værdier«. De fysiske virkninger af denne politik kan ikke komme som en overraskelse for nogen. De må derfor være overlagte og rækker langt ud over banksektoren. De betyder en kraftigt faldende levestandard og markant øget dødelighed for store dele af de berørte befolkninger på samme måde som Hitlers koncentrationslejre (inden de fik til formål at gasse uønskede befolkningsgrupper ihjel) ikke blot skaffede billig arbejdskraft til krigsindsatsen, men også førte til en kraftig reduktion i de indsattes levetid.

Poeten Manuel Alegre, der tidligere var næstformand for Portugals Socialistparti og to gange stillede op som præsidentkandidat, skrev rammende om det igangværende økonomiske sammenbrud i Europa:

»Vi er som hine fanger i koncentrationslejrene, der lever i den illusion, at deres tid måske endnu ikke er kommet, mens andre allerede blev stillet i kø til gaskamrene. Der er intet hagekors at se; ingen soldater brøler befalinger; sætningen 'Arbeit macht frei' er endnu ikke dukket op over indgangen til vort land. Men ... de behøver hverken invadere eller bombe os. De afsiger en kendelse og udsletter et land. ... Jeg kan ikke holde op med at føle mig som en cypriot. Jeg var overbevist om, at vi hørte til Den europæiske Union, et projekt om

Danmark behøver Glass/Steagall-bankopdeling

Selv om mange økonomer vil insistere på, at en streng Glass/Steagall-bankopdeling er i modstrid med den europæiske tradition for »universelle banker«, og derfor ikke hører hjemme i den danske eller europæiske andedam, så taler de imod bedre vidende. Bankkrisen i 2007-2008 truede nemlig både Danmark og de fleste andre europæiske lande på selve vor økonomiske og finansielle eksistens.

Derfor nedsatte det danske folketing Rangvid-kommissionen for at undersøge, hvad der gik galt, og hvad man kan gøre for at forhindre en senere gentagelse, men desværre turde kommissionen ikke rette det kritiske blik mod selve det nuværende system. Derfor kom kommissionen ikke op med de tiltag, som f.eks. en Glass/Steagall-bankopdeling, der for alvor kan fjerne truslen fra et finanssystem, der er gået amok. Et mindretal i kommissionen anfører i den endelige rapport, at man burde se på en tvangsopdeling af bankerne for at undgå banker, der

er for store til at gå ned, og at man burde se mere på den rolle, bankerne havde spillet, i at skabe krisen. Desværre fik disse kritiske røster ingen ørenlyd for deres ønsker.

For nylig er man i stedet i Folketinget blevet enige om en bankaftale for de såkaldte SIFI-banker (banker der er så store, at de udgør en systemisk risiko for Danmark), men selv, når den er fuldt gennemført i 2022, fjerner den ikke faren for bankkrak, der kan vælte realøkonomien. Man tillader nemlig stadig bankerne at give sig af med næsten hvad som helst, og dermed er der ingen grænser for, hvor meget bankerne kan tabe. De finansielle værdier, bankerne mener sig at eje, kan når som helst fordampe som dug for solen, hvis tilliden i finansverdenen forsvinder.

Imens forsøger EU, i lighed med Obama-administrationen i USA, at gennemføre lovgivning, der vil sikre bankernes overlevelse gennem indførelse af »bail-in« (se side 4-5), en konfiskering af bankkundernes penge, som det skete

i Cypern. Samtidig vil man forhindre, at nationer kan beskytte sig imod, at deres bankkunder og skattebetalere kommer til at hæfte for bankredningerne, gennem at indføre en europæisk bankunion og et fælles banktilsyn. På den måde ville vi alle hæfte solidarisk for alle tab, der finder sted et eller andet sted i bankunionen. En skræmmende tanke, der bør medføre, at vi i Danmark under ingen omstændigheder tilslutter os et fælles banktilsyn eller en bankunion.

Den danske bankverden bør ikke længere være stedet, hvor man tjener hurtige penge på penge, men være en servicefunktion for realøkonomien. Derfor skal vi også, som en del af bankopdelingen, udskille realkreditselskaberne fra bankerne, så realkreditselskaber igen kan tjene kundernes behov for en billig finansiering af deres boligkøb – i stedet for at være en mellemmand, der sikrer, at bankerne tjener så meget som muligt på deres kunder.

fælles velstand mellem ligeværdige og suveræne stater. Men efter Cypern, efter Grækenland og, i en vis forstand, også efter os selv, får mig til at indse, at dette Europa er et bedrageri. Det er ikke længere et projekt for fred og frihed; det er begyndt at blive en totalitær trussel med det mål at forarme os stater i Syden og gøre os til slaver.«

International opbakning

Schiller Instituttet har gentagne gange sat Glass/Steagall på dagsordenen i Danmark, senest på Folkemødet på Bornholm i juni (se www.schillerinstitut.dk/drupal/node/910) og på Folketingets kulturnat den 11. oktober, men ingen af Folketingets partier har endnu fremsat et lovforslag for bankopdelingen, i modsætning til en lang række andre europæiske lande:

I Schweiz, Europas næststørste finanscentrum, har parlamentets førstestemmer netop vedtaget tre resolutioner for en Glass/Steagall-bankopdeling med klare flertal, og man er i gang med at forberede krav om en folkeafstemning, for at sørge for, at bankopdelingen bliver en realitet. I Italien har flere forskellige partier fremsat lovforslag om en Glass/Steagall-bankopdeling i både senatet og deputeretkammeret. I såvel Sverige som Island har lignende lovforslag været til debat. Selv i Storbritannien, der huser City of London, verdens vigtigste finanscenter, som er centrum for det globale anglo-hollandsk-styrede, privatkontrollerede finanssystem, er der, med finansavisen *Financial Times* i spidsen, et voksende krav om en Glass/Steagall-bankopdeling.

I USA, Glass/Steagall-lovgivningens ophavsland, er det i mellemtiden blevet tidens varmeste emne. En lang række økonomer og samfundsdebattører har meldt sig ind i debatten for Glass/Steagall, inklusive Sandy Weill, den tidligere chef for Citigroup der oprindeligt var en drivende kraft i at få ophævet Glass/Steagall-loven. En

mobilisering fra LaRouche-kampagnen har medført, at halvdelen af alle delstatskongresserne nu har introduceret resolutioner til støtte for en genindførelse af Glass/Steagall, og i Washington har Marcy Kapturs lovforslag i Repræsentanternes Hus nu 75 medstillere fra såvel det demokratiske som republikanske parti, og der er fremsat to lovforslag i Senatet.

Støttebreve og appeller til kongressen er væltet ind fra Europa og hinsides med indtrængende opfordringer om en hurtig genindførelse af Glass-Steagall, der ville have gennemslagskraft til at transformere hele den transatlantiske

kanske befolkning.

LaRouche-kampagnen forsøger at få den hurtigt voksende utilfredshed i den amerikanske befolkning og den voksende erkendelse af, at Obama er en afgørende del af problemet, kanaliseret over i vedtagelsen af Glass/Steagall og afsættelsen af Obama. Det er blevet langt mere sandsynligt efter det store sammenstød mellem præsident Obama og Kongressen i forbindelse med finansloven for 2013-2014, og nødvendigheden af at hæve det amerikanske låneloft, for Obama afslørede i forbindelse med forhandlingerne, at han er særdeles villig til at lave nedskæringer i Social Security (en folkepension, som ansatte indbetaler til), Medicaid (statstilskud til medicin) og Medicare (statstilskud til læge- og hospitalsbehandling). Det fik mange demokrater, der indtil nu har forsvaret Obama og hans politik, til at forstå, at han er en afgørende medspiller i Wall Streets forsøg på at fjerne disse sociale ordninger.

Richard Trumka, formanden for den største amerikanske fagforening AFL-CIO, holdt en tale i Las Vegas den 21. oktober, hvor han kraftigt advarede Washingtons politikere imod at skære i disse programmer: »Ingen politiker, jeg er ligeglad med fra hvilket parti, vil slippe af sted med at skære i Social Security, Medicare- eller Medicaid-tilskuddene. Glem det«. Han advarede derefter potentielle Obama-medløbere direkte: »Denne advarsel tæller dobbelt for demokrater. Vi vil aldrig glemme. Vi vil aldrig tilgive. Og vi vil aldrig holde op med at arbejde for at gøre slut på jeres karrierer.«

Det afgørende spørgsmål er, hvorvidt kasinobankerne eller befolkningen skal overleve. De, der vælger at redde befolkningen, har intet andet valg end at smide det nuværende, bankerotte system over bord og satse på løsningen med Glass-Steagall, kreditsystem

Lyndon LaRouche

Den amerikanske økonom og statsmand LaRouche er som chef for LaRouche-bevægelsen i en alder af 92 år den ledende kraft i at få genindført Glass/Steagall og genetableret det amerikanske kreditsystem.

dynamik. Den 16. oktober indrykkede LaRouchePAC en annonce i Washingtonavisen The Hill, med 40 underskrifter af folkevalgte repræsentanter, fagforeningsfolk og andre prominente personer, der opfordrede kongressen til omgående at følge op på successen med at stoppe krigen imod Syrien ved at genindføre Glass/Steagall, så man kan stoppe Wall Streets krig imod den ameri-

2 NYT KREDIT-SYSTEM

Grundlaget for et samfunds udvikling er ikke penge, men kredit. I det unge USA sørgede finansminister Alexander Hamilton for etableringen af et kreditsystem, så det valutafattige og gældsplagede USA kunne opbygge sin realøkonomi. På afgørende tidspunkter i USA's historie er man gået tilbage til et sådant kreditsystem for at få nationen på ret kurs. Danmark kunne på lignende vis skabe billig, rigelig kredit til investeringer i infrastruktur og samfundsøkonomien.

Efter at vi gennem en Glass/Steagall-banksanering har ophævet statens forpligtelse til at indfri bank- og finansverdensens spille-gæld for hundrede af mia. af kr. – og fjernet denne gæld fra bankernes regnskaber – vil de tilbageværende værdier i bankerne ikke være tilstrækkelige til at skabe den nødvendige kredit, som økonomien behøver for at fungere. Vi må derfor skabe en ny kilde til kredit.

Det kan ske ved en overgang fra det nuværende monetære system til den form for kreditsystem, der, under ledelse af det unge geni Alexander Hamilton, var den afgørende kilde til USA's transformation fra en samling gældssatte kolonier til en supermagt. Det var det amerikanske kreditsystem, der, på trods af, at det undervejs blev saboteret en stor del af tiden, sikrede USA's overlevelse og udvikling.

Genindførelsen af dette kreditsystem er ikke blot en absolut nødvendighed, hvis USA skal overleve

i dag, men er også et vigtigt forbehold for Danmark og Europa, hvis vi ønsker en lys fremtid, der ikke er afhængig af private finansinteresser og finansmarkedernes velvilje, men som i stedet giver os og andre nationer suverænitet og den frie vilje til at bestemme vor egen skæbne.

Det amerikanske kreditsystem er dog en af de bedst bevarede hemmeligheder i såvel offentligheden som den økonomiske faglitteratur i dag, og vi vil derfor i det følgende give et indblik i afgørende aspekter af systemet og de perioder, hvor det, med stor fremgang som resultat, har været anvendt i amerikansk historie.

USA's første nationalbank

Inden for rammerne af et kreditsystem som det, USA's første finansminister Hamilton satte i værk i USA's tidlige år, er finanssystemet knyttet til den fysiske økonomi og gør det derved muligt at styre nationens opbygning med sigte på den fremtidige velstand og produktion. Dette gjorde det muligt for de amerikanske kolonier at sikre USA's faktiske økonomiske uafhængighed, da man havde vundet kampen for sin politiske løsrivelse fra Det britiske Imperium, i stedet for blot at have politisk uafhængighed af navn.

For de amerikanske, grundlæggende fædre betød national suverænitet ikke blot evnen til at drive

udenlandsk aggression tilbage og sikre de nationale grænser; det krævede etableringen af et økonomisk system, der var i stand til at sikre den fortsatte udvikling af nationen og dens befolkning ved at begunstige stigningen i arbejdskraftens produktive evne gennem en nationalbank.

Allerede i 1781, før krigens slutning, skrev Hamilton til Robert Morris, den finansielle tilsynsførende for Den kontinentale Kongres, og forklarede sin idé:

»En Nationalbanks tilbøjelighed er at forøge offentlig og privat kredit. Industri forøges, vareudbuddet mangedobles, landbrug og håndværk blomstrer, og heri består statens sande rigdom og fremgang. Den forvandler begge parter rigdom og indflydelse til en kommerciel kanal til gensidig nytte, der må tilbyde fordele, der er uvurderlige; der mangler et omsætningsmiddel, som denne plan yder gennem en form for skabende evne, der kon-

verterer det, der således skabes, til et reelt og virkningsfuldt handelsinstrument. Det er udelukkende gennem en nationalbank, at vi finder bestanddelene til en sund, solid og gavnlig kredit med sikkerhed i værdipapirer.«

Ved Uafhængighedskrigens slutning var den nyligt etablerede nation bankerot. En stor del af koloniernes fysiske økonomi var blevet

ødelagt af kampene, og både den nationale regering og staterne befandt sig i en gældsklemme. Alene renterne på den totale gæld beløb sig til mere end hele den indkomst, der forudsås at stå til rådighed for den føderale regering.

Akkumuleringen af denne gæld, oven i den fysiske ødelæggelse, frembød en bister udsigt

for den nyligt uafhængige nation og en umiddelbar trussel om landets disintegration, eller endog generobring. Det var umuligt for den nye nation, med den utilstrækkelige magt, som var bevilget Kongressen i Konføderationens Lovparagraffer, at etablere et kreditsystem for at fremme en voksende nationaløkonomi med henblik på at honorere gælden.

Robert Morris, Alexander Hamilton, James Wilson, Gouverneur Morris, Benjamin Franklin, George Washington og andre af USA's grundlæggere var enige om, at en ny forfatning var påkrævet, som gav den nationale regering magt til at fuldføre de mål, der var skitseret i Uafhængighedserklæringen. Idet han som finansminister anvendte den nye forfatnings magt, omsatte Hamilton sin idé om kredit i praksis, som således gjorde det muligt at løse den tilsyneladende uløselige krise, hvor USA kun havde en masse gæld i stedet for det guld og sølv, der normalt var grundlaget for en valuta. Han udtænkte en plan for at sætte nationens aktive kapital fra landbrug og industri i arbejde, ved at skabe et finanssystem og en valuta, der var baseret på den fremtidige produktion, snarere end på guld, sølv og monetaristisk gæld.

Hamilton arrangerede overførslen af de forskellige koloniernes gæld til det føderale regnskab og forenede den således som en samlet national gæld samtidig med, at han skabte muligheden for, at den kunne honoreres ved at blive knyttet sammen med kredit til nye fysiske investeringer. Begrebet gæld blev således redefineret som værende ikke blot monetaristisk gæld, men gæld blev en del af en proces, gen-

nem hvilken investering i fremtiden skabte nye kilder til rigdom og dermed midlerne til at tilbagebetale denne investering – med andre ord: Det blev en gæld til fremtiden i stedet for en gæld til fortiden. Under Hamiltons kreditsystem blev den nationale gæld til en kapitalpulje, på grundlag af hvilken man kunne investere i opbygningen af den fysiske økonomi. Det, der kunne have været en forandelse, blev til en velsignelse.

Hamiltons system etablerede det princip, at økonomiens og valutaens værdi blev fastsat på baggrund af den produktivitet, der fremkom ved den fremtidige effekt af kreditten, snarere end de akkumulerede værdier fra fortiden. Benjamin Franklins hensigt om en papirvaluta, der var i overensstemmelse med den produktive omsætning, blev virkeliggjort gennem nationalbankens brug af en kreditvaluta. Det essentielle princip i kreditsystemet var ikke anvendelsen af pengesedler i stedet for guld og sølv, men snarere, at man førte en politik for udviklingen af hele den nationale økonomi, hvor den samlede nationaløkonomis produktive evne derfor understøttede valutaen, da valutaen blev en afspejling af den fremtidige økonomiske vækst.

Fysisk produktivitet

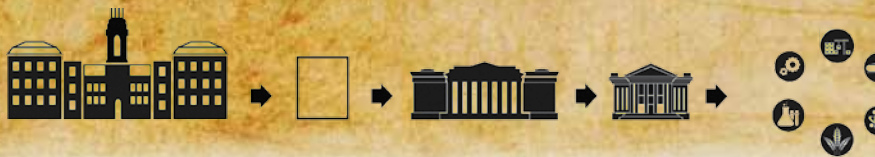
Hamilton skrev i sin »Rapport om Produktion« fra 1791 til Kongressen om virkningerne af sit system:

»Det nye system fungerer som en ny kraft til industrifremstilling; det har, inden for visse rammer, en tendens til at forøge den reelle rigdom i et samfund, på samme måde som penge, som en driftig landmand låner til investering i forbedringer af sit landbrug, sluttelig vil tilføre ham reel rigdom.«

Hamiltons kreditbaserede valuta satte hele landets aktive kapital i bevægelse. Idet han reflekterede over det system, som han havde konstrueret, skrev han i sin endelige »Rapport om Offentlig Kredit« i 1795:

»Offentlig kredit... er en af hoveddrivkræfterne bag nyttigt foretagsomhed og lokale forbedringer. Som erstatning for kapital er det lidt mindre nyttigt end guld og sølv, inden for landbrug, handel, produktionsvirksomhed og håndværk... En person ønsker at gå i gang med at opdyrke et stykke land; han køber på kredit, og med tiden betaler han købsprisen med produkterne af den jord, som hans arbejdskraft har forbedret. En anden etablerer sig inden for handel; med en kredit med sikkerhed i hans retskafne karakter søger han, og finder ofte, midlerne til, med tiden, at blive en rig handelsmand. En tredje starter en forretning som fabrikant eller håndværker; han er dygtig, men har ingen penge. Det er ved hjælp af kredit, at han bliver i stand til at skaffe værktøjet, materialerne og selv det udkomme, som han behø-

Skab kreditter gennem Nationalbanken

Det danske folketings bør vedtage en ny lov, der bemyndiger Nationalbanken til at udstede op til 500 milliarder kroner i nationale kreditter¹, der udlånes til en rente, der kun marginalt overstiger den nationale inflation. Kreditterne kan udlånes til følgende kategorier af projekter:

1) Større infrastrukturprojekter. Det kan være statsejede, brugerbetalte broprojekter, som f.eks. bygningen af Femern Bælt-forbindelsen, Kattegat-forbindelsen og Helsingør/Helsinborg-tunnelen. Det kan også være motorveje, jernbaner eller magnettogbaner, samt hospitaler og læreanstalter.

2) Opbygning af højteknologisk potentiale. Opbygning af produktionssektorer i Danmark, der gør brug af ny teknologi og derigennem skaber et potentiale for øget fremtidig højteknologisk eksport. Det kan f.eks. være opbygningen af endansk produktion af kernekraftværker,

fusionskraftværker eller anden produktion, der involverer kernefysisk forskning og rumforskning. Forskning og produktion af brintbiler og brændselscelleteknologi. Udviklingen af nye keramiske materialer, superledere, nanoteknologi etc.

3) Kredit til nye anlægsinvesteringer i industri og landbrug. Nationalbanken vil udstede kreditterne og udbetale dem, efterhånden som de behøves for opbygningen af de forskellige projekter. Projekter af type 1 vil have en tilbagebetalingsfrist på op til 30-50 år. Disse lån vil administreres direkte af Nationalbanken. Lån af type 2 og 3 vil administreres gennem de lokale banker på vegne af nationalbanken. Kunder, der måtte ønske lån af type 2 og 3, retter henvendelse til deres lokale pengeinstitut, der sammen med kunden laver en plan for projektet. Banken sender så en ansøgning til en kreditkomité under Nationalbanken, der bevilger lånet.

Den lokale bank kan også tilbyde en pakkeløsning, hvor national-

bankkreditten suppleres med en kredit fra det lokale pengeinstitut på kommercielle vilkår. Det lokale pengeinstitut holder øje med projektet og sørger for udbetaling af lånets rater, efterhånden som projektet skrider frem. Det lokale pengeinstitut administrerer også tilbagebetalingen af lånet. Disse lån vil have en tilbagebetalingsfrist på 3-20 år, alt efter projektets omfang. Som modydelse for det lokale pengeinstituts arbejde betaler kunden et halvt procentpoint over nationalbankens udlånsrente, der tilfalder pengeinstituttet.-tg

Fodnoter:

1. Da de af Nationalbanken udstedte kreditter udelukkende udlånes til investeringer, der øger produktiviteten i den danske fysiske økonomi, bidrager de ikke til øget inflation. Hvis man derimod bare pumper penge og kredit ud i økonomien, f.eks. i form af hjælpepakker til finanssektoren, er der en akut fare for inflation.

ver, indtil hans virksomhed har forsynet ham med kapital; og selv da skaffer han, fra en etableret og forøget kredit, midlerne til at udvide sine foretagender.»

I Hamiltons »Rapport om Produktion« stadfæstede han det essentielle, økonomiske princip som et fysisk system for produktivitet. Den primære værdimåler er ikke kapital, men de intellektuelle evner, som forøger arbejdskraftens produktive evne. Ligesom Winthrop, Mather og Franklin før ham anskuede Hamilton ikke valuta som rigdom i sig selv, men som regeringens forfatningsmæssige forpligtelse til at fremme videnskabelig opfindsomhed og iværksætterånd. Målet for kreditsystemet var ikke at producere med det formål at få penge, men at bruge kredit som middel til at øge arbejdskraftens produktive evne.

Nøglen til Hamiltons løsning var hans enestående forståelse af, at sand rigdom ikke findes i penge. Som han fastslår det: »Produktionen forøges, vareudbuddet mangedobles, landbrug og produktionsvirksomhed blomstrer, og heri består statens sande rigdom og fremgang.« Det var dette, og kun dette, der gav USA's papirvaluta en kreditfunktion.

John Quincy Adams

På trods af succesen med kreditsystemet i USA's første år, lykkedes det efterfølgende for de private finansielle interesser, med centrum i Det britiske Imperium, der afskyede denne konkurrent til deres magt over økonomien, at få svækket kreditsystemet og dets tilførsel af kredit til opbygning af den nationale velstand. Da den første nationalbanks charter udløb i 1811 blev det ikke fornyet, og selv om en ny nationalbank blev etableret i 1816, så kom USA's økonomiske genrejning først, da Nicholas Biddle blev chef for nationalbanken i 1823.

Biddle var glødende tilhænger af Hamiltons idéer og arbejdede under ledelse af økonomen Matthew Carey på at genoprette USA's valuta og fysiske økonomi efter spekulationens hærgen. Under hans ledelse af nationalbanken, som tidligere under Hamiltons, indgik man fremtidsorienterede kreditaftaler snarere end at omsætte den fremtidige, potentielle rigdom til penge til nutidige betalinger. Det var Biddles princip at beskytte og nære økonomiens langsigtede virksomhed, snarere end at tillade den at blive offer for krav om omgående betaling, især betaling i guld og sølv. Landets økonomi blev i stand til at vokse i forhold til sin potentielle produktionsevne, snarere end gennem kunstig kontrol.

Under Biddles embedstid fremmede Banken, hvad der skulle vise sig at blive en af de mest teknologiske eksplosive perioder i amerikansk historie. I 1824 gennemførte formanden for Repræsentanternes Hus, Henry Clay, en lov om beskyttelsestold for at beskytte amerikansk produktion, sammen med General Surveying Act (Loven om landopmåling), som bemyndigede anvendelsen af personel fra den amerikanske hær til bygning af civile ingeniørprojekter. Med disse love på plads, og med Biddle som bankens leder, var jorden gødet for John Quincy Adams, der blev valgt som præsident i 1825.

Før 1820 var der ikke en eneste jernbane, kun få kanaler, en jernin-

dustri, der var brudt sammen, ingen moderne fabrikker af betydning, ingen udnyttelse af dampkraft til industriformål, kun maskiner af træ i fabrikkerne og stort set ingen offentlige skoler.

John Quincy Adams' præsidentskab forandrede alt. Man begyndte at bygge kanaler og veje i forceret tempo, hvilket åbnede for bosættelser i den vestlige del af Amerika. Kulminer blev udbygget med byområder, hvilket skabte de store industrier i Midtvesten. Jernindustrien blev genfødt under toldbeskyttelse, efter mere end et århundredes undertrykkelse siden lukningen af Saugus-jernværket.

Tusinder af kilometer af jernbaner blev bygget, med ingeniører fra militærakademiet i West Point som konstruktører af den store Baltimore- og Ohio-jernbane. Seks andre jernbanelinjer blev ligeledes planlagt og udarbejdet. Finansieringen og planlægningen af disse foretagender blev koordineret med føderale, delstats- og lokale myndigheder og USA's nationalbank, der fremmede og styrede hele det nationale program og koordinerede både den offentlige og private, finansielle investering i infrastruktur og industri.

Efterhånden som mere landbrugsjord blev opdyrket, flere fabrikker blev etableret og flere transportnetværk til transport af landbrugsvarer og kul til fabrikkerne blev fuldført, steg mængden af bankkredit, der kunne sættes i omløb, proportionelt, idet den først fordobledes og siden tredobledes i løbet af dette årti.

Under kreditsystemets korrekte funktion forvandlede betydningen af gæld. Delstaternes gæld for infrastruktur var ikke længere blot en monetaristisk forpligtelse, men blev betalt af den fremtidige udvikling af industrier. Den gæld, der skabtes til forbedringer i landet, og personlig gæld inden for landbrug og produktion, var ganske enkelt en del af den voksende økonomi under kreditsystemet. De stater, der havde påtaget sig stor gæld for kanaler og veje, planlagde udviklingen af jern- og kulindustrier og nye transportveje for de nye landområders produktion. Disse nyligt udviklede landområder og industrier langs med infrastrukturvejene forøgede indtægterne til op imod ti gange mere end den oprindelige investering.

Påtvungen monetarisme

På trods af den utrolige fremgang under denne genetablering af kreditsystemet lykkedes det Det britiske Imperium, ved hjælp af den yderst effektive britiske agent Aaron Burr og en effektiv brug af pressen, samt en del-og-hersk-praksis i det politiske liv, at skabe et katastrofalt skifte i USA's udvikling. Burr fik etableret en alliance mellem slaveejerinteresserne i syd og finanskrædsene under ledelse af Martin Van Buren i nord. Denne alliance fik, ved brug af effektiv populisme, Andrew Jackson indsat som præsident.

Under Jackson-administrati-

onen blev der iværksat en intens kampagne for at forære alle statens værdier til forskellige interessegrupper, og efterfølgende brugte man alle lovlige og ulovlige midler for at få stoppet nationalbanken

John Quincy Adams

og dens velstandsskabende vækstpolitik. Jackson-administrationens tiltag lykkedes med at få kollapsede kreditsystemet og fremprovokerede »Panikken i 1837«, som ledte til en årelang depression. »Markedslovene« fortrængte det almene vel. Den efterfølgende Van Buren-regering krævede betaling af gæld i nutiden, uanset de fremtidige omkostninger og spildet i fortiden. Gyldige kreditaftaler blev angrebet som ødselhed og årsag til krisen på trods af, at krisen i virkeligheden var skabt med overlæg af dem, der havde styret Jackson-regeringen. Kredit blev erstattet af nedskæringer som middel til at berolige »markedet«, med gældens »rigtige« niveau bestemt på basis af et monetært snarere end et fysisk grundlag. Man prædikede den falske doktrin, at markedet selv ville frembringe det rette udbud og den rette efterspørgsel af produktion uden et overordnet program for nationsopbygning.

Snarere end at blive hyldet som en stor Demokrat og »en mand af folket«, bør Jacksons brutale ødelæggelse af nationalbanken ses som et af de største forræderier, der er begået i USA's historie.

Abraham Lincoln

Da Abraham Lincoln blev præsident i 1860, var der, aftenen før sydstaternes løsrivelse, ikke færre end syv tusind forskellige valutaer i omløb i USA – en nation, der var håbløst splittet, og hvor Hamiltons forfatningsmæssige føderation næsten var gået tabt. For at redde Unionen var det nødvendigt at genoprette det nationale banksystem. Med de private New York-bankers tiltag for at afskære strømmen af indtægter til finansministeriet ved at ophøre med at købe statsobligationer og blokere for aftaler om udenlandske lån, kom finansministeriets pengesedler i miskredit, hvilket forårsagede en blokering af tilgængelig kredit. For at udmanøvrere denne finansielle krigsførelse imod nationen og finansiere den krig, der skulle redde republikken, etablerede Lincoln en ny, national kilde til kredit.

Legal Tender Act (Loven om Lovligt Betalingsmiddel) fra 1862 bemyndigede udstedelsen af »USA's pengesedler« (eller »greenbacks«) med det formål at »finansiere USA's varierende gæld«. Med Kongressens vedtagelse af denne lov tog regeringen atter kontrol over den nationale valuta. Lincolns

økonomiske rådgiver Henry Carey gjorde forbindelsen til den tidligere nationalbank tydelig, idet han i 1868 skrev:

»USA's nationalbank gav os ikke en møntvaluta; dens sedler var gangbare næsten pga. samme grundlæggende hypotese, der har gjort de udstedte, lovlige betalingsmidler (under Legal Tender Act) anvendelige.« Lincoln tredobledes statsudgifterne for at finansiere krigen, idet han udstedte 450 millioner i greenbacks. Samtidig gik han i gang med at fjerne de tusinder af separate – og ofte falske – valutaer gennem en reorganisering af national bankpraksis. En stribe love konverterede delstatsbanker til nationale, forenede, lovregulerede enheder, der tillod koordineringen af et nationalt banksystem, som kunne udstede national kredit. Dette landsdækkende banksystem blev grundlaget for genetableringen af en enkelt valuta og genindførte således den af forfatningen bemyndigede føderale kontrol over nationens valuta og finansforhold.

Således lykkedes det faktisk for Lincoln at få princippet om offentlig kredit og om en national bank til at genopstå. Men systemet med national kredit kom, som tidligere

Abraham Lincoln

under Jackson og Van Buren, atter under angreb fra den efterfølgende Andrew Jackson-regering. Finansminister Hugh McCulloch, i samarbejde med den britiske agent og Lincoln-desertør David Wells, indskrænkede helt unødvendigt Lincolns legale betalingsmiddel, i modstrid med industriens faktiske formåen og beliggenhed. Den efterfølgende økonomiske krise i 1870'erne, såvel som alle de efterfølgende kriser, som f.eks. efter mordet på præsident McKinley, i perioden 1929–1932 samt i dag, forårsagedes af den overlagte ødelæggelse af industriøkonomien og det dermed forbundne kreditsystem.

Franklin Roosevelt

Mordet på Lincoln blev efterfulgt af mordene på to andre nationalistiske præsidenter, James Garfield i 1881 og William McKinley i 1901. Arven efter Hamilton gik atter tabt, og under præsident Wilson blev ethvert tilbageværende levn efter et nationalt banksystem erstattet af det forfatningsstridige føderale banksystem, Federal Reserve. Langtidsinvesteringer i nationens fremtidige udvikling blev i stigende grad fortrængt af en kultur med hasardspil og vild spekulation. Denne boble eksploderede i krakket i 1929, der markerede den værste depression, som nationen nogen sinde havde stået overfor. Aftenen før Roosevelts indsættelse var arbejdsløsheden på over 20 %, to

tredjedele af staterne havde truffet nødforanstaltninger for at lukke deres banker, og industriproduktionen var det halve af, hvad den havde været før krakket.

Man kan lære en afgørende lektie af Franklin Roosevelts tilnærmelse til kreditprincippet under USA's første nationalbank. Roosevelt var nødt til ikke blot at reorganisere bankerne, men også etablere et princip om kredit, som ellers ikke eksisterede. Hans regering reorganiserede bankerne, ikke for bankernes skyld som sådan, men for at gøre dem i stand til at operere i den nye sammenhæng med princippet om kredit, som han tilsigtede, med en plan for »Kreditinstitutioner for Industri«, der sluttelig blev til den udvidede Reconstruction Finance Corporation (RFC). Roosevelt anvendte RFC, der var blevet skabt under Hoover for at indfri finansielle institutioner, som et surrogat for en nationalbank, idet han udvidede den kraftigt til sluttelig at yde kredit for, hvad der svarer til en billion dollars i nutidige tal.

RFC og lignende tiltag fremskaffede finansieringen til de store projekter på Roosevelts tid, der gennemførtes af sådanne institutioner som Public Works Administration, Works Progress Administration, Rural Electrification Administration og Tennessee Valley Authority (TVA), som sammenlagt gav beskæftigelse til millioner af amerikanere og dramatisk forøgede nationens produktive evne gennem forbedringer i adgangen til elektricitet, navigation, landbrugsuddannelse, ferskvand og transport. Disse projekter kunne ikke være blevet finansieret ved at tage lån og sælge obligationer i et klima med alvorlig økonomisk depression. Regeringen greb snarere ind for at sikre, at projekter, hvis fysiske produktive resultater ville mere end opveje omkostningerne ved deres konstruktion, ikke blev forhindret på grund af manglen på tilgængelig kapital, der var nødvendig for deres gennemførelse. RFC-udlån og TVA-lån blev både direkte tilbagebetalt, og kom også indirekte mangfold tilbage gennem statens øgede skatteindtægter, som et resultat af den forøgede produktivitet.

Ved at kanalisere kredit over til specifikke projekter var Roosevelt i stand til at sikre, at kredit gik til projekter, som ville give indtægter, snarere end blot at give statslån og hjælp til banksektoren generelt, som præsident Hoover havde gjort det.

Roosevelt opnåede et fungerende kreditsystem, hvor en stigende mængde af finanssystemet var knyttet til realøkonomien snarere end til bankerne. De fysiske fremskridt opbyggede den industrielle styrke, der senere gjorde det muligt at imødekomme den omfattende forsyningsmæssige logistik, der var nødvendig for at vinde Anden Verdenskrig. Det ville ikke have været muligt uden Roosevelts tilbagevenden til den amerikanske tradition for et nationalt kreditsystem.

– fortsættes på side 10

Franklin Roosevelt

3 INFRASTRUKTUR PROJEKTER

Det er en af statens vigtigste opgaver at forberede og muliggøre den fremtidige økonomiske vækst og udvikling gennem at investere i store infrastrukturprojekter. En Kattegatbro og et dansk magnettognet bør bygges så hurtigt som muligt, sammen med en lang række andre projekter, der vil forbedre produktiviteten i den danske økonomi og løfte os op på et højere teknologisk niveau. - af Tom Gillesberg

Et samfund udvikles ved, at visionære ledere definerer den næste teknologiske platform, som samfundet skal løftes op på, hvis det skal realisere sit fulde potentiale for kontinuerlig udvikling. I 1800-tallet var det kulkraft, damplokomotiver og realiseringen af potentialet i H.C. Ørstedes opdagelse af elektromagnetismen (elektricitet) – i dag er kvantespringet fusionskraft, magnettog og beherskelsen af atomets inderste hemmeligheder.

Enhver investering i grundforskning for at forstå og beherske naturens love kommer mangfold igen, når den omsættes i økonomien som nye teknologiske principper, der gør os i stand til at gøre i morgen, hvad vi end ikke kunne drømme om i går. Det er statens fremmeste opgave at investere i befolkningens åndelige udvikling, der kan sikre de fremtidige videnskabelige opdagelser og samtidigt skabe de fysiske rammer, der gør det muligt at udfolde resultaterne af de nye opdagelser så hurtigt og udbredt som muligt. Det er, hvad infrastruktur går ud på.

Mens private investorer må tænke praktisk og typisk har en meget kort tidshorisont for deres investeringer, kan, og skal, staten kigge 10, 20, 50 eller 100 år ud i fremtiden,

når beslutninger skal træffes. Staten kan samtidig indkalkulere den samfundsmæssige gevinst ved de forskellige investeringer. De fleste har stadig et billede af de dramatiske teknologiske landvindinger, som præsident Kennedys program for at få en mand på månen afstedkom.

Statens opgave er altså ikke at få en umiddelbar gevinst på sin investering, som man netop nu forsøger det i Dong Energy eller Post Danmark, men at lave investeringer, der transformerer økonomien som helhed og løfter den op på et højere niveau. En rolle, som etableringen af et nationalt post- og telegrafvæsen i lighed med etableringen af offentlige elektricitetsselskaber

engang spillede, da de var med til at øge produktiviteten i den danske økonomi som helhed gennem at gøre disse teknologier tilgængelige for hele økonomien.

Seneste danske eksempel på, hvordan nationaløkonomien kan forandres pga. af store statslige projekter, var bygningen af Storebæltsbroen. Selv om det ikke involverede en ny teknologi, så transformerendes de interne funktioner i

Danmark gennem at gøre transport mellem landsdelene hurtigere og mere pålidelig – også selv om det ikke umiddelbart blev billigere.

Siden fik vi Øresundsbroen kræver det ikke stor fantasi at se,

at vi ved siden af bygningen af Femern Bælt-tunnelen også så hurtigt som muligt skal have påbegyndt en Kattegatbro, der vil forbinde Sjælland og Jylland direkte og rykke Hovedstadsområdet og Aarhusregionen langt tættere på hinanden. En Helsingør-Helsingborgtunnel, der kan aflaste og supplere Øresundsbroen, burde også for længst have været besluttet.

Imens vi forbereder disse store projekter, kan vi så fremrykke andre nødvendige investeringer i vejnet, uddannelses- og sundhedsvæsen (hvad enten det er nationalt, regionalt eller kommunalt), så vi så hurtigt som muligt får gavn af investeringerne og efterfølgende har arbejdskraftsressourcerne til andre projekter.

Alle disse bro- og tunnelprojekter vil, ligesom Storebælts- og Øresundsbroen, uden problemer betale sig selv gennem brugernes betaling af broeller tunnelafgift til staten i stedet for billetafgift til færgeselskabet, men den blotte forbedring af transporttiden for biler og lastbiler transformerer ikke den danske økonomi til en højere økonomisk platform.

Et skifte til en højere platform kræver, at man indtænker fremtidens muligheder og behov i de teknologier, som man anvender. Derfor er det tåbeligt at have en timeplan mellem de fire største byer som den højeste ambition for den nationale, kollektive trafik. Projektet er foræl-

det, allerede inden man er begyndt at bygge det. I stedet bør vi bygge et magnettognet, der med den nye Kattegatbro vil reducere rejsetiden

Hele Danmark vil blive rykket sammen som fungerende forstæder til København, med magnettognet, der fungerer som en national metro.

Men magnettog er ikke den primære teknologi, der vil transformere vor fremtid mest over de kommende 50-100 år. Det er brugen af fusionskraft på alle niveauer i den civile økonomi. Lige fra produktion af ubegrænset, billig strøm, til skabelse af nye materialer og kontrol af mange nye, fysiske processer, der i størrelsesorden rækker fra at forstå og kontrollere det subatomare domæne til mere effektive fysiske processer, der giver os voksende kontrol over vand- og vejsystemerne på kontinenterne og hjælper os til at påvirke aktiviteten i det øvrige solsystem. Fusionsforskning og rumprogrammer er en afgørende del af fremtiden, som vi må bruge voksende ressourcer på, mens vi samtidigt forbedrer energigennemstrømnings-tætheden (se bagsiden) og vidensniveauet i vor økonomi gennem at erstatte forældede vindmøller med moderne kernekraftværker.

Måltrettet investering i udvikling af infrastruktur, i forskning og udvikling og i befolkningens evne til at komme med nye videnskabelige gennembrud, har altid været den bedste investering, som en nation kunne foretage for sin fremtidige udvikling og de kommende generationer.

Læs mere: sive.dk/infrastruktur

Køreplan					
Linie A København H - Århus - Aalborg Linie A+ København H - Århus - Aalborg A (Alle hverdage mellem 06:00 - 01:00) A+					
København H: Afg.	06:15	06:45	06:00	06:30	
Høje Taastrup: Ank.: Afg.:	06:21 06:22	06:51 06:52	06:06 06:07	06:36 06:37	
Roskilde: Ank.: Afg.:	06:27 06:28	06:57 06:58			
Holbæk: Ank.: Afg.:	06:35 06:36	07:05 07:06			
Kalundborg: Ank.: Afg.:	06:46 06:47	07:16 07:17			
Samsoe: Ank.: Afg.:	06:57 06:58	07:27 07:28			
Århus Syd: Ank.: Afg.:	07:10 07:13	07:40 07:43	06:25 06:28	06:55 06:58	
Brabrand: Ank.: Afg.:	07:15 07:16	07:45 07:46			
Mundelstrup: Ank.: Afg.:	07:17 07:19	07:48 07:49			
Hadsten: Ank.: Afg.:	07:22 07:23	07:52 07:53			
Randers: Ank.: Afg.:	07:26 07:27	07:56 07:57			
Hobro: Ank.: Afg.:	07:34 07:35	08:04 08:05			
Aalborg: Ank.	07:46	08:16	06:43	07:13	

Bliv medlem:

1 år: 500 kr., 6 mdr. 275 kr., 3 mdr. intro 100 kr.

– fortsat fra side 3

nye overraskelser, nye paradokser og nye ironier, idet de forskellige stemmer påvirker hinanden. Komponisten udlægger fælder og fremlægger dernæst nye, kreative løsninger til de musikalske problemer, som udvikler sig, hvilket fremkalder et frydefuldt »Aha« i sindet hos komponisten, udøveren og tilhøreren, som fremmer evnen til at opdage.

Når musikken opføres rigtigt, har den en uafsluttelig spænding, der driver den fremad, som fra fremtiden – som om den færdige komposition trak den musik, der er under udfoldelse, hen imod denne fremtidige enhed således, at koncentrationsevnen forøges.

Der er et spektrum af udtryksmuligheder, der er langt bredere end i populærmusik. Man kan sammenligne pop- eller rockmusik med en palet med 5 farver, i modsætning til den klassiske musiks palet med 100 farver, med hvilke komponisten kan male et nuanceret billede så smukt og bevægende, at det kan røre én til tårer.

I nutidens zappe-alder har man bevist, at det at spille, synge eller blot lytte til klassisk musik øger børns intellektuelle evner, koncentrationstid og indlæringssevne inden for alle områder. Det øger også barnets selvagtelse og sociale kompetence. I adskillige fattige lande, som f.eks. Venezuela, har man indledt sociale bevægelser, der giver et stort antal børn mulighed for at spille i klassiske orkestre, hvilket har løftet hele samfundet gennem skønhedens kraft. Som Friedrich Schiller sagde, vejen til politisk frihed går gennem det skønne – det skønne, som forædler sjælen.

Den danske sangskat er en kulturarv, der er så særegen, at vi ikke må miste den ved at forsømme den.

Lad os give hvert barn en stemme og en nøgle til skønhedens domæne, så hver enkelt får mulighed for at tilføre noget til denne skat, til gavn for deres egen og fremtidige generationer.

Se mere: www.schillerinstitut.dk/drupal/musik

Offentligt møde:

Schiller Institutets Venner: Løsningen på den økonomiske krise

Fredag den 15. november kl 19:00

Den Gule Villa, Dirch Passers Allé 2, 2000 Frederiksberg (ved Flintholm st.) Gratis adgang

– fortsat fra side 7

og store infrastrukturprojekter. I modsat fald vil vi se et accelererende sammenbrud af den fysiske økonomi med massearbejdsløshed og voksende armod, massive offentlige nedskæringer, der smadrer sundhedsvæsenet og den almene velfærd. Dødeligheden vil som et resultat stige kraftigt i befolkningen, og de tilbageværende virksomheder vil lide kraftigt under en kollapsende økonomi. Konsekvenser, som allerede kan ses i Grækenland, Spanien, Portugal og Cypern, og som vil udbredes til hele EU og USA, hvis vi ikke skifter kurs. En Glass/Steagall-bankopdeling og et farvel til finansspekulationens tidsalder er det første skridt på vejen ud af dette mareridt for Danmark, EU, USA og resten af verden.

– fortsat fra side 9

Kreditsystem i dag

USA's økonomi er i de fem årtier, der er gået siden mordet på præsident Kennedy i 1963, blevet lagt i ruiner gennem et skifte fra en national strategi for økonomisk udvikling og promovering af videnskab og teknologisk fremskridt, til en politik, hvor private finansinteresser får lov til at diktere den økonomiske udvikling. Det har nået punktet, hvor Detroits nylige bankerot blot er symbolet på, hvad der venter mange andre byer og delstater. Ligeledes er USA som nation fanget i en gældsfælde, som man kun kan komme ud af, hvis man genindfører Glass-Steagall og vender tilbage til sit oprindelige kreditsystem, som man har gjort det på afgørende tidspunkter gennem de

seneste 230 år.

Men USA er ikke det eneste land, der lider under årtiers monetaristisk dårskab. Det gør størstedelen af den vestlige verden også – Danmark inklusive. Vi må derfor lære af det amerikanske kreditsystem, så vi kan skabe vor egen version af det og dermed sikre, at vi tager magten over vor skæbne ud af hænderne på finansverdens private finansielle interesser og lægger den tilbage, hvor den hører hjemme: I hænderne på folkevalgte politikere og institutioner, der er underlagt vor nationale kontrol, og som har til formål at sikre det almene vel for såvel os i dag, som for de mange generationer, der forhåbentlig vil følge efter.

Læs mere: www.sive.dk/kreditsystem

FUSIONSØKONOMI - JA TAK!

Med en forceret udvikling af fusionskraft får vi ikke blot ubegrænset billig energi, men vi kan også løfte os op på næste højere økonomiske platform.

Vi har nået et punkt, hvor menneskets evne til at kontrollere og udnytte de kernefysiske processer, der får Solen til at lyse, ikke blot er en mulighed, men faktisk en eksistentiel nødvendighed.

Vi må nu, i et internationalt samarbejde, der spænder fra Eurasien over Amerika, rette vore kreative evner og fysiske ressourcer mod opnåelsen af afgørende gennembrud inden for termonukleare processer. Dette er det næste skridt, der længe er blevet forsinket, i den menneskelige evolutions viljemæssige udviklingsproces, som illustreres af de tidligere, successive overgange fra et samfund baseret på brændsel af træ, til en kulbaseret økonomi, dernæst til olie og naturgas, efterfulgt af det højere potentiale, der findes i kernekraft, hvor vi spaltes atomkerner.

Ved at forøge det, som den amerikanske økonom Lyndon LaRouche har defineret som økonomiens energigennemstrømningstæthed, opnår vi kontrol over højere energisætning pr. arealenhed, udtrykt som et bredt spektrum af teknologier, infrastrukturprojekter og produktionsmetoder. Med fusionsøkonomi bliver energiforsyningerne relativt ubegrænsede, eftersom den mængde brændstof til fusion, der indeholdes i en liter havvand, frembringer lige så meget energi som 300 liter olie.

Men dette udgør mere end blot ubegrænset energi. Fusionsøkonomi bringer menneskeheden ind i domænet for »højenergitæthedsfysik«, der beskæftiger sig med termonukleare reaktioner og plasmaer med energitætheder i størrelsesordenen 10^{11} joule pr. kubikcentimeter – en milliard gange den energitæthed, der findes i batteriet til din smartphone – samt den dynamiske indbyrdes relation mellem plasmaer,

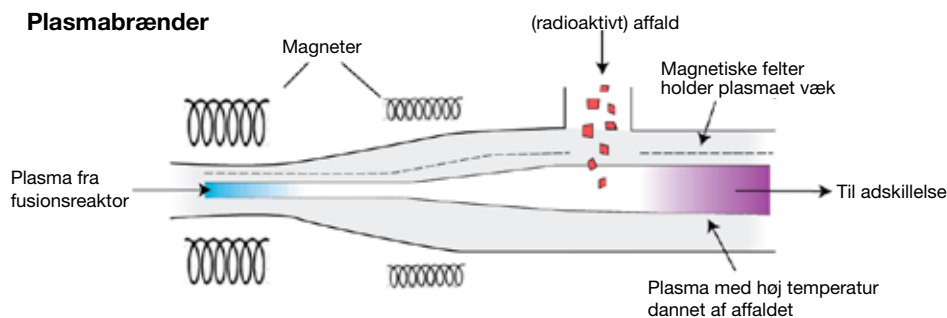
lasere, fusion og antistofreaktioner. For eksempel er superhøjenergi-, petawatt-lasere i stand til at producere ekstremt kortvarige pulser af laserlys, der er tusind gange kraftigere end den samlede energi, der gennemløber hele USA's elektricitetsnet.

Denne nye platform frembringer et bredt spektrum af fusionsrelaterede teknologier og eksperimentelle evner, fra højenergilasere til partikelacceleratorer, højtemperatur-plasmageneratorer og eksplosioner af målrettet energi, der alle sammen arbejder i et dynamisk forhold, idet de komplementerer hinanden for at transformere hele menneskehedens økonomiske system, der således fjerner alle bekymringer om begrænset energi eller begrænsede ressourcer. I betragtning af krisen i både USA og på globalt plan er dette en absolut nødvendighed og vil kræve et forceret, globalt program, der kan sammenlignes med Manhattan-projektet eller Apolloprogrammet, men på inter-

Laboratory og førende fortalere for Strategic Defense Initiative (SDI), dr. Edward Teller, anvendelsen af den umådelige energitæthed, der gøres tilgængelig gennem fusionsenergi, i form af brugen af såkaldte Peaceful Nuclear Explosions (PNE), dvs. fredelige atomsprængninger. Det blev demonstreret, at brugen af PNE kunne revolutionere konstruktionen af kanaler og havne, minedrift, skabelse af vandforbindelser, tunnelboring og andre tiltag, der kræver fjernelse af store mængder jord. I dag kan PNE-teknologien forbedres og anvendes til en hastig accelerering og billiggørelse af bygningen af vitale projekter, såsom NAWAPA XXI.

Til forarbejdning af materialer og naturligt forekommende ressourcer kan en plasma-brænder, der opererer ved temperaturer under det, der kræves til fusion, nedbryde og adskille mange materialer til de grundstoffer og isotoper, som de er opbygget af, hvilket betyder, at kemisk »affald« og atom-»affald« kan bearbejdes til værdifulde ressourcer. Sådanne plasma-brændere kan udgøre drivkraften mod de højere energitætheder, som kan opnås med en selvforsynende fusionsreaktion, ved hvilket punkt vi teoretisk set kunne udvinde mange gange den nuværende amerikanske produktion af jern, kobber, aluminium og andre ressourcer fra bogstavelig talt en hvilken som helst kubikkilometer jord, samt genforarbejde de værdifulde koncentrationer af materialer på lossepladser. Ud over udskillelsen og kon-

Plasmabrænder

Skema af plasmabrænderens behandling af (radioaktivt) affald

centrationen af ressourcer gør en fusionsøkonomi det muligt at skabe helt nye materialer med nye egenskaber, og endog transmutationen af et stof til et andet. For eksempel har petawatt-lasere allerede demonstreret evnen til at transformere guld til platin, og transmutationens fremtidige potentiale er meget bredere.

Fusionsøkonomi demonstrerer således uden for enhver tvivl, at for en menneskehed i fremgang er der ingen begrænsede ressourcer, og ingen grænser for vækst.

Alt imens en udvidet gennemførelse af nogle af disse systemer vil kræve en generations arbejde eller mere, så vil deres fremtidige virkeliggørelse være afhængig af, at vi begynder nu, og de første skridt til en fusionsøkonomi er nærmere, end du måske tror.

Et nyt Manhattanprojekt

Den langsomme fremgang for udviklingen af fusionsenergi i løbet af de seneste fire årtier har været resultatet af politiske beslutninger, ikke videnskabelige umuligheder. For eksempel vedtog Kongressen i 1980 kongresmedlem Michael McCormacks »Loven om udarbejdelse af magnetisk fusionsenergi«, der foreslår en forceret investering i fusion og konstruktion af en prototype for en fusionsreaktor med magnetisk indeslutning år 2000. Gennembruddene blev imidlertid aldrig skabt, fordi programmet ganske simpelt aldrig blev finansieret, som det ses på **Figur 1**. Udfordringen i dag er således lige så politisk, som den er videnskabelig. Beslutningen om at udvikle fusionsøkonomi må træffes; med denne forpligtelse, og med fuld finansiering og støtte fra nøgleregeringer, kan en international, forceret indsats gøre dette til virkelighed.

Videnskabsfolk inden for fusion over hele verden (og især de sidste veteraner fra indsatsen for fusion tilbage i 1960'erne) må sættes sammen for den ordentlige planlægning af et seriøst, forceret program.

Med de videnskabelige, tekniske og ingeniørmæssige overvejelser lagt klart frem på bordet, kan et forceret program påbegyndes, idet fusions- og højteknologiressourcer fra USA, Rusland, Kina, Japan, Sydkorea, de europæiske nationer og andre lande sættes sammen, tillige med støtte fra eksisterende institutioner, såsom Det internationale Atomenergiagentur (IAEA).

Den termonukleare tidsalder

Fusionsøkonomi er ikke blot en ny måde, hvorpå energi kan opnås og anvendes i den eksisterende økonomi.

Hele menneskehedens udviklingshistorie har været karakteriseret af skabelsen af nye, økonomiske systemer, med nye ressourcegrundlag og nye teknologiske muligheder – en række af kvalitative forandringer, med stigende niveauer af bemestret energigennemstrømningstæthed som drivkraft. Dette er et godt eksempel på de unikke, skabende evner, som adskiller mennesket fra ethvert blot og bart dyr.

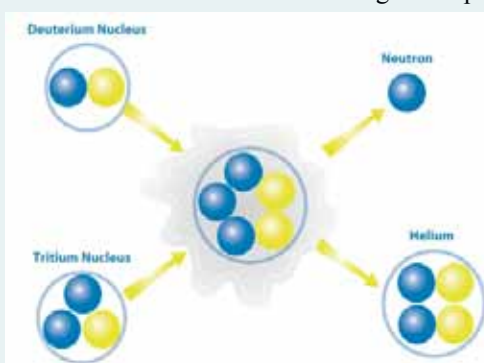
De største, økonomiske revolutioner har haft overgang til kvalitativt højere niveauer af energikilder som drivkraft. Fusion er nu en byende nødvendighed for menneskehedens. Ved at begynde nu kan vi, i løbet af de næste to generationer, imødegå den voksende verdensbefolknings behov for energi og ressourcer, og menneskehedens kan sættes på en ny kurs, en, der faktisk er passende for vor sande, kreative natur.

Læs mere: www.sive.dk/fusion

Hvad er fusion?

I modsætning til fission, dvs. spaltningen af de tungere grundstoffer (uran, plutonium, thorium osv.), er fusion sammensmeltningen af lettere grundstoffer som f.eks. brint- eller heliumatomer. Den letteste vej til fusion er at bruge de mere sjældne isotoper af brint, der, i stedet for en atomkerne med blot en proton, også har en neutron (deuterium) eller to neutroner (tritium). Når f.eks. et deuterium- og et tritiumatom fusionerer, som vist på tegningen, så produceres der et heliumatom, en fri neutron samt en stor mængde energi. Ved processen er så en meget lille del af atommassen forsvundet. Processen at forvandle materie til energi blev forudset af Einstein og illustreret ved hans formel: $E=mc^2$.

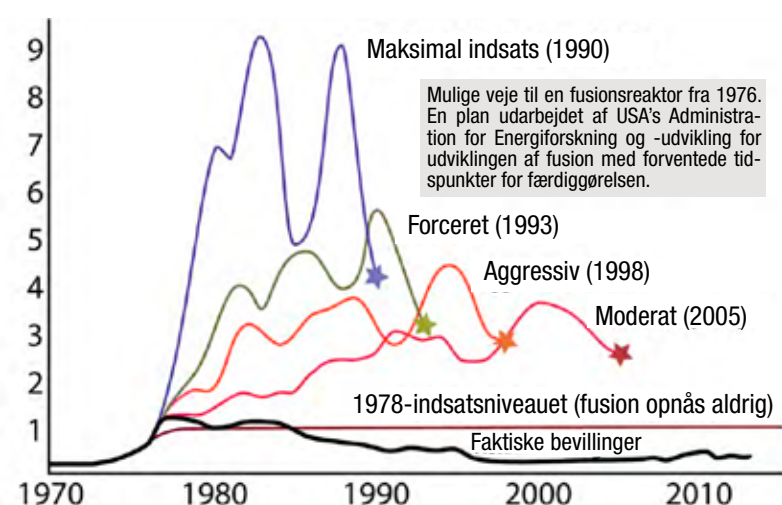
Denne fusionsproces har en energitæthed, der er millioner af gange større end ved forbrændingen af kul, olie eller naturgas, så langt mindre brændstof er nødvendigt for

at generere samme mængde energi. Den samme mængde energi kan skabes af 2 mio. tons kul (21.000 jernbanevogne), 1,3 mio. tons olie

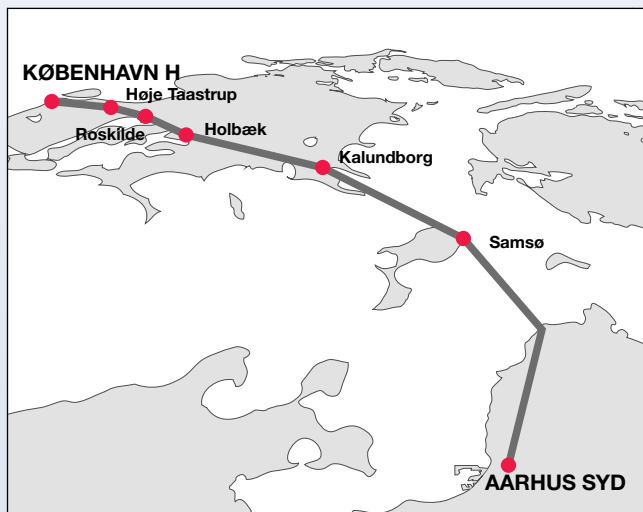
(10 mio. tønder), 30 tons uranoxid (en jernbanevogn) eller 500 kg deuterium. Eftersom alt havvand indeholder en lille mængde deuterium, giver fusion os relativt ubegrænset energi.

Det er fusionsprocesser, der producerer Solens og stjernernes energi, idet de lette grundstoffer fusionerer under høj temperatur og højt tryk. De superhøje temperaturer (50-200 millioner grader) river de negativt ladede elektroner fra atomkernerne, og der skabes et plasma. For at skabe fusion mellem atomkerner i laboratoriet kræves der ikke blot superhøje temperaturer, men også en måde, hvorpå reaktionen kan isoleres og kontrolleres, idet den skal opretholdes på et stabilt niveau over en vis tid. Til at fastholde den ekstremt varme plasma bruges specialbyggede magnetfelter.

STORE INFRASTRUKTURPROJEKTER

Aarhus – København 25 min.

Verdenslandbroen

MAGNETTOG OVER KATTEGAT

Aarhus – København 25 min.

Bygningen af en Kattegatbro, der drastisk ville reducere rejsetiden mellem Danmarks to største byer, burde være en absolut prioritet i den danske infrastruktureddiskussion. Etablerer man samtidigt et dansk magnettognet, ville man kunne reducere rejsetiden mellem Aarhus og København til 25 minutter, og ligeledes forkorte den nødvendige rejsetid mellem resten af de danske byer. Teknologien er

allerede tilgængelig og fragter hver dag titusinder af rejsende mellem Shanghai og Shanghai lufthavn. Det vil være den danske del af Verdenslandbroen, som ses øverst på siden.

En reduktion af rejsetiden til under en halv time mellem Danmarks to største universitets- og forskermiljøer vil have stor betydning for uddannelserne, forskningen og de danske virksomheder. Samtidig kan man med en udbygning af magnettognet sikre, at resten af Danmark

Tog versus Fly

Boeing 737 • 837 km/t

Magnettog • 434 km/t (i Shanghai)

Frankrigs TGV • 262 km/t

pludselig ikke har en længere rejsetid til København, end den mange københavnere oplever i dag. Det danske magnettognet kommer til at fungere som en national udgave af Københavns metro, og hele Danmark bliver et langt tættere forbundet økonomisk væv.

Denne fortætning af den danske økonomi vil, som man så det efter åbningen af Storebæltsbroen, betyde en gevinst for alle dele af økonomien. Den gevinst kan gøres langt større, hvis vi lader staten fi-

nansiere bygningen af magnettognet og begrænser billetpriserne til at dække brugen og vedligeholdet af magnettognet. Så vil magnettog være særdeles konkurrencedygtige overfor privatbilisme og man vil kunne flytte godstrafik fra landevejene over på magnettognet.

Lad os bygge infrastruktur for fremtiden, i stedet for regeringens forslag om en udbygning af det nuværende jernbanelnet, der vil være forældet, allerede inden det er færdigbygget.

Læs side 10

FUSION

ENERGIGENNEMSTRØMNINGSTÆTHED

Mængder af forskellige råstoffer som giver den samme energi.

2 mio. tons

21.000 jernbanevogne

1,3 mio. tons
10 mio. tønder

30 tons

1 jernbanevogn

0,5 ton

1 ladvogn

KUL

OLIE

FISSION

FUSION

Menneskehedens udvikling afspejler samme grundlæggende princip, som man finder i udviklingen af livet på Jorden i almindelighed: Der er ikke blot et evindeligt stigende energiforbrug, men kvaliteten af den energi, der bruges, forandres også. Energien skal hele tiden have en voksende energigennemstrømningstæthed. I vor samfundsudvikling ses det bl.a. ved forandringen af vor primære energikilde. En gang var det træ, så kul og olie. I dag kan vi anvende kernekraft og i fremtiden fusionskraft. Som billedet til venstre viser, så fylder råmaterialerne til den samme mængde energi stadigt mindre.

Det gør det ikke blot muligt for os at bruge mere energi per person, men den mere intensive form for energi sætter os i stand til at gøre ting, vi ikke kunne tidligere. Derfor kan man ikke erstatte kernekraft eller fusion med

solceller og vindmøller. Ikke kun, fordi solcelle- og vindmøllestrøm er langt dyrere og mere ustabil, men fordi den ikke giver os mere kontrol over naturen og vore vilkår på samme måde, som kernekraft og fusionsenergi gør det.

Hvornår vi bemestrer fusionsenergien er primært et spørgsmål om, hvor mange ressourcer vi vælger at bruge på forskning og udvikling. Ved en satsning i lighed med den, der bragte den første mand på månen, ville vi inden for to årtier kunne gå over til en fusionsbaseret økonomi, hvor vi vil have billig energi i ubegrænsede mængder, fordi råstoffet nu var brintisotopen deuterium, der findes som en naturlig del af vandet i verdenshavene. Så ville vi uden problemer kunne sikre en ordentlig levestandard til alle dele af den voksende befolkning her på kloden.

Læs side 11